

Duben
2010
16. ročník

DOKOŘÁN

Cena: 15,- Kč

MEZINÁRODNÍ DEN DIVADLA byl založen v roce 1961. Tento den slaví každoročně 27. března celá mezinárodní divadelní obec. Při této příležitosti se organizují různé národní i mezinárodní divadelní akce - k nejvýznamnějším z nich patří Mezinárodní poselství - z podnětu Mezinárodního divadelního institutu je každoročně jeho autorem nějaká světově proslulá divadelní osobnost. První provolání napsal začátkem 60. let Jean Cocteau. V roce 1994 byl jeho autorem dramatik Václav Havel, do té doby se vystřídali například Arthur Miller, Peter Brook, Pablo Neruda, Luchino Visconti, Eugene Ionesco, Kirill Lavrov a Edward Albee.

Autorkou letošního zamýšlení se stala jedna z nejuznávanějších a nejpobulárnějších britských hereček, Judith Olivia Dench (Judi Dench), která se může pyšnit několika desetiletí trvajícím kariérou, zahrnující práci nejen na scéně, ale i ve filmu a televizi. V Británii je považována za jednu z největších hereček poválečné éry, převážně za svou práci divadelní, která byla její silnou stránkou po celou dobu kariéry. Byla oceněna Řádem britského impéria v r. 1970 a povýšena do šlechtického stavu v r. 1988 (Dame of the British Empire).

Denchová, nar. v anglickém Yorku 9. prosince 1934, debutovala jako hlemýžď ve školním představení. Vystudovala herectví na londýnské Central School of Speech and Drama. V r. 1957 debutovala na profesionální scéně jako Ofélie v produkci Old Vic Liverpool. Následovala bohatá kariéra se sezonami strávenými v takových souborech jako Royal Shakespeare Company nebo National Theatre.

Světovněznámou se Judi Denchová stala jako šéfka „M“ v *Jamesi Bondovi 007*. Její poslední bondovky byly *Casino Royale* (2006) a *Quantum of Solace* (2008). Je nositelkou řady filmových cen např. za své ztvárnění královny Viktorie v *Paní Brownové* (1997), uznání získala za své role ve filmech

VÁŽENÍ DIVADELNÍ PŘÁTELÉ,

jako *Shakespeare in Love* (1998), *Chocolat* (2000), *Iris* (2001), *Mrs Henderson Presents*

(2005) a *Notes on a Scandal* (2006) a televizní inscenaci *The Last of the Blonde Bombshells* (2001).

Kritiky je považována za jednu z největších hereček a často je jmenována na špičce v anketách britských herců. Judi Denchová obdržela mnoho cen a nominací za své herectví v divadle, filmu a televizi: např. BAFTA (10x), Laurence Olivier Awards (7x), Screen Actors Guild Awards (2x), Golden Globes (2x), Academy Award a Tony Award.

„Světový den divadla je příležitostí oslavit divadlo v jeho nespočetných podobách. Divadlo je pramenem zábavy a inspirace a má schopnost propojovat nejrůznější kultury a lidi naší planety. Ale divadlo je i něco víc - je také příležitostí vychovávat a informovat. Divadlo se hraje po celém světě a nejen v tradičních divadelních prostorách. Představení se mohou odehrát v zapadlé víscce v Africe, pod horami Arménie, na malém ostrůvku v Pacifiku. Všechno, co potřebuje, je prostor a diváci. Divadlo má schopnost nás rozesmát, rozplakat, ale také přimět k zamýšlení a reflexi. Divadlo je výsledkem týmové práce. Herci jsou lidé, kteří jsou vidět, ale překvapující je počet těch, kteří vidět nejsou. Přítom jsou stejně důležití jako herci a díky jejich různým a speciálním dovednostem může vzniknout představení. Také oni se podílejí na triumfech a úspěších představení. 27. březen je oficiálně Světovým dnem divadla. Avšak každý den by měl být dnem divadla, protože máme odpovědnost za pokračování v jeho tradici: bavit, vychovávat a vzdělávat naše občanstvo, které dává naší práci smysl.“

Judi Dench

Nashledanou při svátcích dobrého divadla se s vámi u nás za všechny své kolegy těší

Stanislav Moša, ředitel MdB

B | R | N | O

STATUTÁRNÍ MĚSTO BRNO
FINANČNĚ PODPORUJE
MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO,
PŘÍSPĚVKOVOU ORGANIZACI

DOM BEZ ŽENY JE JAKO KRB BEZ OHNĚ...

VYCPANA VELRYBA !!!

... NENA VIDIM ČERVENOU ŘEPU!!

DOLLY UŽ TADY NAVĚDY ZŮSTÁVA

OŘÍŠKY - PRO VÁS...

HELLO DOLLY

Stano Slovák
Vietor a chlapec

predvčerom v ráne
plakalo Dieťa
ticho
k železnej bráne
doľahol z leta
Víchor

chyt' sa ma riadne
opáčil Viëtor
Dieťa
než zima padne
budeme svetom
lietať

viem kde je dúha
viem kde je leto
piesne
ja nie som luhár
naozaj viem to
presne

tak stíchol Malý
natiehol prstík
zblízka
Vír sveta znalý
už s chlapcom v hrsti
tryská

Rozumná politika je dcerou morálky
a správneho úsudku (reason)."

**Koncertní hala
Gersthofen**

**V pánské šatně
nad Futurámou**

**Mária Lalková,
Hana Kovářiková**

Johana Gazdíková

Petr Gazdík

**Johana Gazdíková,
Jan Apolenář**

**Hana Kovářiková
v den svých
narozenin**

**Johana Gazdíková,
Lukáš Janota, Svetlana Slovákova**

Jesus Christ Superstar turné 2010

13.03.2010
Stadthalle Gersthofen
Rathausplatz 2

LELKOVÁNÍ HONZY ŠMIKMÁTORA se STANISLAVEM MOŠOU

Čím se aktuálně zabýváte?

Dvacátého března jsem měl premiéru v Německo-srbském divadle v Budyšině. Jedná se o Shakespeareův *Večer tříkrálový* adaptovaný na hru se zpěvy. Pracuji v tomto divadle už od osmdesátých let, připravil jsem tam celou řadu inscenací... je to vlastně takové moje druhé domovské divadlo. Stal jsem se tak i svědkem vývoje lužickosrbské entity, vývoje bohužel nijak zvlášť optimistického. Přesto je nádherné, jak tenhle malý národ žije kulturou, jak o ni bojuje i proto, aby se neztratil v tom jasně dominantním německém prostředí. Kromě toho jsem začal zkoušet u nás v divadle inscenaci *Ptákoviny podle Aristofana*, kterou jsem měl možnost už jednou nastudovat v Národním divadle

TVŮRCI

v Praze na Nové scéně. Premiéra měla být v květnu 1989, ale pro neustálé škrtání v textu i v inscenaci se posunula o tři neděle na červen. Hrála se jen půl roku – po revoluci už nemělo smysl ji uvádět. Na to navazují dvěma dny ve Vídni a dvěma v Hamburku, které strávím na konkurzech na muzikál *Kráska a zvíře*, což je naše další koprodukce s velkou německou agenturou. Tenhle muzikál bude mít premiéru 24. července v Lucembursku a potom odstartuje poměrně velké evropské turné. Takže to je aktuální práce divadelního režiséra. Co se týče práce přípravné, v následující sezoně uvedeme se

Zdenkem Mertou druhý díl *Osudové komedie* s názvem *Očistec*, takže k němu píšu libreto.

Inscenace Ptákoviny podle Aristofana pro Vás není nová, zkoušel jste ji v pražském Národním divadle v době nadcházející společenské změny roku 1989. Navíc to byla Vaše první spolupráce se skladatelem Zdenkem Mertou, se kterým spolupracujete dodnes. Čím je tedy tato hra a její současná inscenace na půdě Městského divadla Brno pro Vás zvláštní, výjimečná?

Ještě před pražskou inscenací jsem inscenoval Aristofanovy *Ptáky* v Martě na JAMU, což byla jedina z mých prvních inscenací vůbec, takže si to téma s sebou nesu poměrně dlouho. V ND Praha jsem předtím režíroval *Modrý pavilon* Jiřího Hubače. Tehdejší šéf divadla Milan Lukeš mi řekl: „Nejdřív jste dělal něco, co jsme potřebovali my, tak co byste rád na půdě Národního divadla zrežíroval vy?“ On tehdy mou inscenaci z Marty viděl a když jsme se o tom dále bavili, tak *Ptáky* rád přivítal a dramaturgie ND je dala k přepracování Jirkovi Žáčkovi. Jirka Žáček vládne nejenom brilantně českým jazykem, nýbrž a hlavně zvláštním, specifickým, nádherným básnickým myšlením.

Tehdy jsem byl přesvědčen, že je nutné dělat politické divadlo včetně politické satiry. Vedle inscenací, jako byla třeba *Pravda o zkáze Sodomy* podle románu Ivana Kříže, *Mor* Karla Tachovského, Gubarevův *Sarkofág*, což byly věci, které se týkaly společnosti, ve které jsme tehdy existovali a žili, byli pro mne také *Ptáci* nádherným a smutným obrazem světa, ve kterém jsme tehdy žili a ve kterém byla tolik popírána základní lidská potřeba, a to svoboda. *Ptáci* jsou obecně symbolem nejsvobodnějšího

tvora, ale na druhé straně bohužel taky symbolem tvora s nejmenším mozkiem. Dva lidé, kteří mezi ptáky přicházejí ze světa lidí, se je snaží přemluvit k tomu, aby právě ptáci začali vládnout světu. Samozřejmě se nakonec ti dva „šikovní lidé“ stanou uzurpátory v ptáčí, boží i lidské říši, kterou nakonec zdevastují ke svému obrazu, a chudáci ptáci skončí v kleci. Je to velmi blízké touze téměř každého politika, který, když začíná, má plnou hubu slibů, aby nakonec, když přijde na věc, ukázal, o co mu jde především, tedy o absolutní moc.

Aristofanes před 2400 lety toto téma úžasně zpracoval a ono je platné, bohužel, až dodnes a bude trvale platné, bohužel, i nadále. Dokud bude člověk člověkem... Když jsme postavili nové divadlo, přicházel za mnou čas od času Zdenek Merta a řekl: „Hele, pojďme udělat Ptáky, vždyť je to obrovská legrace.“ A já jsem mu říkal, že nevím, jestli je naše společnost, ta křehká demokracie, kterou zde budujeme, připravená na to, abychom na ni přišli s takovouhle „atomovkou“. Takže jsem mu uhýbal, protože jsem si nemyslel, že jsme na tom tak špatně, abychom se museli vytratit s tímhle typem politické satiry.

ry. Ale poslední léta mě utvrzují v tom, že znovu nastala doba, ve které šikovní šibalové různého typu, hráči velké politiky s námi hrají obdobnou hru jako hrdinové téhle hry. Existujeme v čase, kdy vládní omezenost bez fantazie, panuje nedostatek tolerance, pěstují se teorie, které se vymknuly kontrole, jsme oblbobováni prázdnou rétorikou, uchvatitelé moci mají jako jediní patenty na pravdu a přitom podporují pouze a jenom zkorstnělý systém! A v těchto podmínkách je zapotřebí znovu se začít vyjadřovat k věcem obecným skrze divadlo, skrze dobré politické i satirické divadlo.

Jakým způsobem jste se tehdy se Zdenkem Mertou osudově setkali?

Dal nás dohromady právě Milan Lukeš, tehdejší šéf Národního divadla a první porevoluční ministr kultury. Přišel za mnou a říká: „Tady nám na toho Jirku Závacka napsal nějaký Zdenek Merta pár písniček, jestli se vám to bude zamlouvat...“ A mně se to velmi zamlouvalo, tak jsme si se Zdenkem pláclí a od té doby jsme zůstali v tom našem výjimečném přátelském i pracovním souputnictví.

Neměli jste v roce 1989 z uvedení obav?

Vůbec ne. Považoval jsem tehdy za povinnost, aby se divadlo vyslovovalo k situaci, která zde existuje. Byl jsem tenkrát poměrně hodně vzteklý na to, co kolem nás je. Nedokázal jsem se vyrovnat s tím, že oficiálně 99,74 % národa volí kandidáty Národní fronty, ale téměř stejný počet lidí ten režim pomlouvá, jak se dá, nadává a nechce v něm žít. Ta odpudivá disproporce mezi tím, co si lidé skutečně mysleli, a tím, co neupřímně a přitom stádně deklarovali. A právě to, že se o některých věcech veřejně mlčelo, oficiálně lhalo, mě iritovalo. Obavy jsem neměl žádné a takové protirežimní inscenace jsem dělal programově, nebyli to jen *Ptáci* v ND.

Jak rozdílně budete tuto politickou satiru inscenovat oproti té, kterou jste zkoušel před jedenačtyřiceti lety ještě v době jiného režimu?

Když jsme měli premiéru v červnu 1989 a dohráli jsme ji do konce, v desáté řadě uprostřed seděla nějaká paní Jiřina Švorcová. Když lidé skandované tleskali, demonstrativně vstala a bez potlesku opustila sál. Všichni si mysleli, že se ta inscenace vůbec nebude hrát, a jen proto, že za ní stál umělecký šéf činohry Národního divadla Milan Lukeš a argumentoval tím, že je ta „perestrojka“, tak se inscenace udržela na repertoáru. Hasiči Národního divadla pouštěli tehdy na schody až dvě stě diváků, protože si mysleli, že to prostě musí skončit, že to „někdo“ musí zakázat. Vzpomínám si, že za mnou přišel Honza Kačer a říkal mi: „Tak my se tady snažíme do

S Petrem Gazdíkem

toho systému střílet vzduchovkami a vy si přijdete s atomovkou.“ Zpívala se tam Ptáci Internacionála, byl tam velký ptačí sněm v mnohem odkazující na komunistické sjezdy. Celá inscenace byla tehdy namířena proti totalitě.

Když jsme se rozhodli, že uvedeme *Ptákoviny* znovu, po jedenadvaceti letech, mé první kroky směřovaly za Jirkou Žáčkem, abychom znovu analyzovali text, abychom přišli na to, co z něj dnes nemůže fungovat, protože to samozřejmě Jirka psal na tehdejší dobu. Velmi rychle a brilantně jsme se domluvili na textových změnách a navíc text se mnou připravovali také dva naši mladí dramaturgové Klára Latzková a Honza Šotkovský, kteří v době uvedení naší první inscenace snad ještě navštěvovali základní školu. Požádali jsme je, aby se na text podívali svýma očima, aby byli nemilosrdní, aby tam náhodou nezůstala rezidua útoků proti totalitě, která dnes už neexistuje. A musím říct, že Jirka Žáček je tak obratný, pracovitý a soudný, že na naše nejrůznější popudy vyházel věci, které by dnes byly už jen veteši, a v mnohém se tam objevují myšlenky nové, tehdy nepoužité. A tak jak jsme *Ptáky* tehdy hráli proti totalitě, dnes je budeme hrát jako imperativ proti nebezpečí totality. Neboť a bouhužel je tu pořád nebezpečí, že ten, kdo se dostane na to nejvyšší místo, začne uzurpovat moc způsobem, který si docela dobře pamatuju a nechci, aby se takhle situace jakkoli vrátila.

Kolik se toho v textu změnilo? Kolik věcí zastaralo a kolik naopak zůstalo bolestně nadčasových, platných pro současnou dobu?

Byli jsme všichni až překvapeni, kolik toho zůstalo aktuálního. Změnilo se možná pět až osm procent. Třeba povinná vojenská služba, která dnes neexistuje, takže ta musela jít pryč. A podobné realie a slova. Byla tam například věta: „Hle, kádry kráčí z ústředí.“ Tomu by dnes už nikdo nerozuměl...

To, co před více než dvaceti lety Jirka Žáček podle 2400 let „starého“ Aristofana napsal, strašně leze

pod kůži. I když celá inscenace bude samozřejmě jiná. Požádal jsem o spolupráci mimořádně kreativního scénografa – Christopa Weyerse, který m.j. dostal Cenu Křídla našeho divadla za scénografii *Bídníků*. Jsem rád, že dekorace bude úplně jiná než u těch mých prvních dvou inscenací, i když ten princip, že ptáci skončí zavřeni v kleci, kterou si sami nevědomky postaví, zůstává stejný. Ale je tady spousta novinek, které učiní tu inscenaci jinou. Ale v mnoha momentech, kdy tuto inscenaci dnes režírují, je to pro mne takové dějá vu.

Je to shoda náhod nebo nějaký záměr pokusit se rozhýbat veřejné mínění pomocí politické satiry v době rozbiha-

cích se kampaní ke květnovým parlamentním volbám?

Upřímně řečeno jsem to příliš nesledoval, taky se ta situace kolem voleb dost změnila, takže je to spíš náhoda. Bývalý prezident Václav Havel kdysi tvrdil, že u nás vládne blbá nálada. Myslím si, že obecně existuje hodně negace v té naší současné společnosti. Spousta negativního myšlení, kdy všichni říkají, že je blbě. Vnímám to poměrně intenzivně, jsem z toho smutný a chtěl bych nejen, abychom se skrze tuto inscenaci třefovali do některých konkrétních nešvarů, ale taky abychom si sami ze sebe dělali legraci. A to včetně nás divadelníků. Mělo by to být takové zrcadlo – je to satira, takže zrcadlo pokrivené. A budeme se třefovat úplně do všeho. Jediné, na čem jsme se shodli, že nechceme, aby se to podobalo jakémukoli komunálu, aby to byla komunální satira, kterou nikdo z nás nemá moc v lásce.

Cílí mířte do vyšších pater...

No jo. (smích) Jasně! Do těch nejvyšších...

Co bylo hlavním motivem toho, že jste si se Zdenkem Mertou po jeho opakovaných intervencích řekli: „Tak, a teď to uděláme.“? Je to tím, že nálada ve společnosti čím dál víc nahrává žánru politické satiry, nebo něčím jiným?

Ani tenkrát, ani dnes jsem moc nestudoval, jak společnost myslí, co si myslí, jak reaguje. Tím lakmuskovým papírkem jsem si byl vždycky sám a to rozčilení nebo znechucení, otrávení ze světa, z toho, jak se vyvíjí a kam spěje, tendence těch, kteří nám neustále slibují hory doly, a pod tím vším se skrývá jediná věc – získání nebo udržení moci, tak to vše tvoří mé čiré přesvědčení o tom, že je nezbytnou povinností na tuhleto nemoc jednotlivců poukazovat a dokládat, že je to velké nebezpečí pro naši společnost, kterou, jak doufám, chceme všichni mít za demokratickou.

Brněnské obsazení Ptákovin je známé, v hlavních rolích hrají v alternacích Petr Gazdík nebo Martin Havelka. Kdo ale hrál v inscenaci v Národním?

V Praze bylo senzační obsazení. Jirka Štěpnička, pan Petr Kostka, Lexa Pyško, Bára Hrzánová, pan Josef Somr, Vašek Postránecký, pan Švehlík nebo Marek Vašut. Velmi silná sestava tehdejšího Národního divadla. Všechny to ohromně bavilo, měli z toho až bláznivou legraci, bavilo je to a hlavně měli pocit, že právě TOHLE má cenu. Takže když to dnes znovu zkouším v našem divadle, mám ty lidi stále před očima. A mé dnešní kolegy to baví velmi podobně. U zkoušek je obrovská legrace a taky se hodně bavíme o politice...

Městské divadlo Brno má velmi silný tým. Dá se říct, kolikátou generaci herců si tu vychováváte?

To nevím. Divadlo je taková zvláštní améba, která se téměř neviditelně pohybuje časem. Člověk u toho na chvíli je a za pár dnů už jenom vzpomíná... Před pár dny jsem byl na návštěvě u jednoho z největších herců, které jsem měl možnost potkat, u Jirky Tomka, který tady zahrál zásadním způsobem celou plejádu obrovských a krásných rolí. A vyprávěli jsme si spolu o těch mladých, kteří teď jsou na jeho místě. Říkal, že jejich elán je neuvěřitelný a chváílil je a já je chváílil taky, ale přitom jsme oba vnitřně toužili po tom, aby se on sám – Jirka Tomek mohl postavit na jevišti znovu a hrát... ale ono už to, bohužel, není možné. Divadlo je kruté jako život sám. Divadlo je na rozdíl od lidí věčné! Takže o těch generacích, které se vychovávají, se těžko mluví. Bylo tu, není tu...

Je pravda, že JAMU opouštějí noví herci každý rok.

Pořád to opakují a lidé to obecně málo vědí, že Janáčkova akademie je opravdu zdrojem neuvěřitelné divadelní síly, a to nejen našeho divadla. To, že existuje a jakým způsobem se o studenty stará, jak je vychovává, je zcela zásadní. Bez poctivé a skvělé práce mnoha kolegů na JAMU bychom nebyli na takové úrovni, na jaké jsme.

Zmínil jste také, že Vám v březnu vyšla básnická sbírka s názvem Víra má... Sám jste řekl, že verše jste nasbíral v průběhu dvaceti let. To znamená, že budou asi velmi rozdílné.

Přišla za mnou po premiéře Pekla mimořádně vzdělaná dáma přednášející na několika univerzitách v naší zemi, paní Drahomíra Vlačínová. Zaujala mě tím, že si scénáře vydávané v programech čte, a konstatovala, že se podle ní jedná o výsostnou poezii. Rekla mi, že je škoda, že když ji člověk jednou slyší z jeviště, že neexistuje nějaká kniha, která by ty básně dokázala pozorným čtenářům dále přiblížit. Jiní textaři, například Jiří Suchý, se po čase rozhodnou, že proberou své dílo a vyberou z něj něco, co může existovat samo o sobě. To jsem společně s paní Vlačínovou učinil. Je tam řada různých témat, jedná se o záznam těch nejružnějších pocitů a myšlenek. Asi tedy dost pestré...

Takže se nedá říct, že ve sbírce je jedno dominantní téma?

Je jich tam vsádkou mnoho, byť jsou napsány jednou bytostí. Kniha je rozdělena na kapitoly, v nichž se objevují básně myšlenkové a tématicky blízké. Ale každá báseň může existovat sama o sobě...

Jak jste s poezií začínal?

Zabýval jsem se poezií intenzivně už od desíti let. Ať už prakticky - hodně a rád jsem recitoval - v sedmácti jsem vyhrál Wolkerův Prostějov mezi jednotlivci, v osmnácti jsme vyhráli s představením našeho

Divadla poezie. Mé divadelní kořeny čerpají právě v poezii. Taky jsem připravoval po dobu dvou let v jedné ostravské knihovně tzv. Páteční večery poezie. Každý pátek jsem vybral určitého básníka a představil jsem ho. Nejdřív tam chodilo dvacet lidí, nakonec šedesát - víc se jich tam nevešlo. Každý večer byl věnován jednomu básníkovi. Takže se dá říct, že jsem s poezií a básníky prakticky z celého světa obcoval velmi intenzivně. Logicky jsem v době raného dospívání začal sám psát, protože když člověk s něčím existuje tak blízko a má to tak rád, snaží se to dělat i prakticky.

Vypadá to, že na volný čas Vám v diáři nabitým tolika činnostmi nezbyvá místo. Přesto se zeptám, čemu se v čase, kdy nepracujete, věnujete?

Když mám chvíli, snažím se udržovat v kondici nějakým sportem, ať je to tenis, kolo, procházky v lese, když je troška víc času, tak i golf, protože je to taky procházka, nebo v zimě na běžkách. Své soukromí si hájím, ale i když jsem doma, tak hodně čtu a hodně píšu...

Už jste zveřejnili plán premiér pro příští sezonu. Na které kusy se nejvíce těšíte?

Mám radost z toho, že se divadlem stane dílo, které považují za zásadní, a sice Muchovu *Slovanskou epopej*. Když jsem do Moravského Krumlova roky vodil své přátele ze zahraničí, aby ji viděli na vlastní oči, všichni byli fascinováni a všichni se mě ptali, proč jsem se při překládání v určité fázi odmíchl. Odmíchl jsem se, protože přivedeme trošku opovrhovali malířstvím a uměním Alfonse Muchy, říkali, že to nemá žádnou uměleckou hodnotu snad kromě jedné intarzie na jednom obraze. A tak jsem nadšen, že je Alfons Mucha stále více uznáván a stejně tak jsem se i těšil z toho, že jsem se domluvil s režisérem Šimonem Cabanem a se skladatelem Alešem Březinou, že uvedeme divadelní inscenaci právě s tímto tématem. Na tuhle premiéru se moc těším. Stejně tak se těším na to, že se mi podařilo přesvědčit Haničku Burešovou, aby u nás režírovala *Školu základ života*, což by mohla být pekelná legrace. Jsem rád, že do Čech přivedeme dramatisaci románu Umberta Eca *Jméno růže*, kterou jsem viděl v Německu a která byla úchvatně zrealizovaná. Jsme také pyšní, že podporujeme původní tvorbu - myslím, že by to tak měla dělat všechna divadla zřizovaná obcí nebo státem. Vedle těch věcí, které se objeví poprvé v Čechách, jako bude muzikál *Mary Poppins*, který nemůže uvést hned každé divadlo, které by ho chtělo hrát (je nesmírně obtížné na něj získat práva), bude původní tvorbu zastupovat druhý díl mé a Zdenka Merty *Osudové komedie*. Tentokrát to bude komedie, legrace, z prostředí ženského kláštera - *Očistec*. Další původní dílo bude dramatisace románu Bourbona Kida *Měsíční kamen*, kterou píšou a inscenují Honza Šotkovský a Stano Slovák. Je to bláznivá historka s velmi těžce popsatelnou atmosférou, která se nejvíce podobá Tarantinovým filmům. Dal jsem tuhleto knížku klukům přečíst a překvapili mě, že během týdne měli vyřizená práva ke zdramatizování. Všechny inscenace, které v příští sezoně uvedeme, si s sebou nesou nádherný pel originality.

Foto: jef Kratochvil

**Geny Thálie za rok 2009
20. března 2010 Národní divadlo Praha**

Herecká asociace udělila 20. března na slavnostním vyhlášení v pražském Národním divadle prestižní Cenu Thálie v kategoriích Opereta, muzikál a jiný hudebně-dramatický žánr Petru Gazdíkovi za jeho mimořádné herecké a především znamenité pěvecké ztvárnění galejníka Jeana Valjeana v muzikálu Les Misérables (Bídníci).

„Talentovaný herec projevils už mnohokrát své kvality ve významných muzikálových rolích. Jeho zpěv zní v mnoha barevných odstínech. V roli Jeana Valjeana znovu prokazuje své výborné pěvecké i herecké schopnosti.“

(HA)

premiéra 27. a 28. března
DOKONALÁ SVATBA

Hrají: Lenka Janíková,
Milan Němec, Petr Štěpán,
Hana Holišová, Lucie Zedníčková,
Irena Konvalinová, Zdeněk Bureš.

Foto: jeř Kratochvíl

režie: Stanislav Slovák

MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO VYPISUJE KONKURZ NA MÍSTO

ŠÉFDIRIGENTA ORCHESTRU MdB.

**Konkurz se uskuteční 20. – 21. dubna 2010
ve zkušebně orchestru MdB.**

Součástí výběrového řízení je:

- práce s orchestrem
- práce se sólisty a sborem (Bídníci, Mozart!, West Side Story – určená hudební čísla a náhodně vybraný hudební titul. Notový materiál je k dispozici v MdB)
- předložení koncepce o složení a činnosti orchestru v rámci MdB (podané nejpozději do 12. dubna 2010)

Přihlášky se životopisem lze zasílat na adresu Městského divadla Brno, Lidická 16, 602 00 Brno, a to nejpozději do 12. dubna 2010. Lze se také přihlásit prostřednictvím e-mailových adres: sapak@mdb.cz nebo ondricek@mdb.cz.

Další informace o konkurzu poskytují:

*Igor Ondříček, šéf zpěvohry – tel.: 533 316 359, e-mail: ondricek@mdb.cz
Pavel Sapák, tajemník orchestru – tel.: 737 252 198, e-mail: sapak@mdb.cz*

MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO VYPISUJE SOUTĚŽ NA PŮVODNÍ DRAMATICKÉ DÍLO PRO SVOU ČINOHERNÍ SCÉNU.

Podmínky soutěže:

1. Do soutěže je možné zaslat původní – dosud nezveřejněné – dílo napsané v českém jazyce; hry nesmějí být zveřejněny až do vyhlášení výsledků soutěže.
2. Soutěž je neanonymní.
3. Text hry zašle účastník ve 2 exemplářích na adresu Městského divadla Brno (MdB). Vstupní poplatek za každé zaslání dílo je 500 Kč. Potvrzení o úhradě vloží autor do obálky spolu s texty.
4. Vítězná soutěžní díla bude uvedeno v sezoně 2011/2012 na Činoherní scéně MdB.
5. Divadlo má právo přednostně uvést i další ze soutěžních titulů.
6. Díla, která nebudou uvedena, si mohou autoři vyzvednout v MdB, mimobrněnským účastníkům budou zaslána poštou.
7. Účastníci budou o výsledku soutěže informováni.
8. Uzávěrka soutěže je 30. 6. 2010.
9. Vyhlášení výsledků proběhne do konce října 2010.

*Další informace poskytuje dramaturgyně Klára Latzková, e-mail: latzkova@mdb.cz
Číslo účtu MdB: 57037621/0100, Komerční banka, a.s., variabilní symbol 7740120100*

Jeden rok jako druhý.

Navlas stejně vydařený.

Kooperativa je
druhý rok za sebou
pojišťovnou roku.

fin centrum

Pojišťovna
roku
2008

fin centrum

Pojišťovna
roku
2009

Kooperativa
VIENNA INSURANCE GROUP

Pro život jaký je

Kooperativa pojišťovna, a. s., Vienna Insurance Group
Nádražní 14, 602 00 Brno › T 543 534 111

☎ 841 105 105
www.koop.cz

Na zkušebně

*Stano Slovák, Lenka Janíková
a Lucie Zedníčková*

*Stano Slovák
a Lenka Janíková*

Robin Hawdon

DOKONALÁ SVATBA

Režie: Stanislav SLOVÁK

Milan Němec
a Petr Štěpán

Lenka Janíková,
Hana Holišová
a Irena Konvalinová

PTÁKOVINY PODLE ARISTOFANA HOLUB

Zvlášť národ barbarů, jenž nazývá se Čížky, / se významuje ptáčích povahou – miluje svobodu a lákají ho výšky./ Chrám i tvrz ducha klene nad Prahou!/ Svým velikánům uštědřuje tašky, / čímž odedávna lidu tříbí vkus./ V literatuře trpí na kult Kafky./ Národním hrdinou je – vedle Švejka – Hus!/ Marody kurýruje primář Sova, / zločince dravý Sokol prohání, / Kokoko-kohout snáší slova, slova, slova, / Špaček je učí nobl chováni, / Brabec tam slaví kytarové svátky, / Kačer se vznáší v bouři potlesku... / Kdo zpívá hymnu Na ptáky jsme krátký, / je rázem slavný všude po Česku.

PŘIPRAVUJEME

Je tomu letos přesně 2424 let, co se v Athénách na Velkých Dionýsiích objevila hra největšího řeckého komediografa Aristofana *Ptáci*. Příběh o dvou uprchlících z Athén, kteří údernou demagogií ovládnou ptáčí říši (neboť ptáci kromě toho, že jsou tvory nejsvobodnějšími, jsou také tvory s nejmenším mozkiem), přesvědčí ptáky, aby vybudovali velký Mrakoptakohrad, oddělili jím zemi od nebe a tím si podmanili bohy i lidi, má v sobě obě hlavní kvality Aristofanovy tvorby. Tedy odvahu k přímému, nezakrytému satirickému útoku, odvahu tnout do živého bez ohledu na to, koho z momentálních společenských „elit“ a „celebrit“ si pohněvá – a zároveň sugestivní nerealistický nápad, hyperbolu, která je schopna povznést hru z vod komunálního „satirického tepání“.

Zároveň však jsou Aristofanovi *Ptáci* hrou, která

je svou formou poplatná nám dnes v mnohém cizím a nesrozumitelným konvencím řecké komedie. Hrou, která si přímo říká o adaptaci, o převedení Aristofanovy drzosti, prostofekosti a nekompromisnosti do jazyka současného divadla. Tak smýšlela na konci 80. let i dramaturgie pražského Národního divadla, když požádala o přepis této hry básníka nad jiné povolání – Jiřího Žáčka. Výsledkem byla hra, kterou dnes připravujeme k premiéře – *Ptákoviny podle Aristofana*. (Žáček svou volnou adaptaci tehdy komentoval větou: „Na případnou námítku, že tohle už je jiná hra než *Ptáci*, mohu odpovědět protinámítkou, že i svět se od Aristofanových dob poněkud změnil.“) Její uvedení bylo historickou chvílí i pro Městské divadlo Brno, protože díky tehdejšímu šéfu činohry ND Milanu Lukešovi se při práci na inscenaci sešla dvojice Stanislav Moša (režisér) a Zdenek Merta (hudební skladatel), která se tak významně vepsala do posledního dvacetiletí MdB.

Od inscenace, která měla svou premiéru na samém sklonku panství komunistického režimu, uplynulo již přesně dvacetiletí. Přesto se *Ptákoviny podle Aristofana* znovu vrací, tentokrát na jeviště MdB, aby se opět pokusily (Žáčkovými slovy) „vyvolat ducha lidové taškačice s její živelnou hravostí, plebejskou neuctivostí a humornou nadsázkou.“ Proč? Protože inteligentní, vtipné, nápadité a úderné politické satiry není nikdy dost. A protože – slovy režiséra inscenace Stanislava Moši – „znovu nastala doba, ve které šikovní šibalové různého typu, hráči velké politiky, s námi hrají obdobnou hru jako hrdinové téhle hry. Existujeme v čase, kdy vládne omezenost bez fantazie, panuje nedostatek tolerance, pěstují se teorie, které se vymknuly kontrole, jsme obilbováni prázdnou rétorikou, uchvatitelé moci mají jako jediní patenty na pravdu a přitom podporují pouze a jenom zkosnatělý systém! A v těchto podmínkách je zapotřebí znovu se začít vyjadřovat k věcem obecným skrze divadlo, skrze dobré politické i satirické divadlo.“ Neboť (slovy hry samotné): „Staré se tváří jako nové, / což mění leda kolorit./ Vždycky se sčuchnou vyžírkové/ a usadí se u koryt!“

Ptákoviny podle Aristofana Jiřího Žáčka

a **Zdenka Merty** se na scéně Městského divadla Brno objeví v režii **Stanislava Moši**, scéně **Christophera Weyerse** (který se v MdB již výtečně uvedl scénou k *Bídníkům*), kostýmech **Andrey Kučerové**, choreografii **Anety Majerové**, hudebním nastudování **Dana Kalouska** a **Zdenka Merty**, pod taktovkou **Karla Cóna** a **Dana Kalouska** a v dramaturgii

Klára Latzkové a **Jana Šotkovského**. V hlavních rolích dvou uprchlíků z Athén se objeví **Petr Gazdík** nebo **Martin Havelka** (Primabrachos) a **Rostislav Gajdoš** nebo **Tomáš Sagher** (Doufalion), bývalého řeckého krále Dudka ztvární **Jan Mazák** nebo **Karel Mišurec**, ptáčeho náčelníka Supa si zahrájí **Ján Jackuliak** nebo **Dušan Vitázek**. Z dalších výrazných ptáčích rolí jmenujme **Krocana (Jiří Mach** nebo **Jakub Przebinda)**, **Holuba (Michal Isteník)** či **Slepici (Zdena Herfortová** nebo **Markéta Sedláčková)**, v rolích lidí a bohů se objeví kupříkladu **Jan Apolenář**, **Zdeněk Junák**, **Ladislav Kolář**, **Jaroslav Matějka**, **Igor Ondříček**, **Viktor Skála** či **Erik Pardus**. Inscenace bude mít premiéru na Hudební scéně Městského divadla Brno 24. dubna 2010.

Č I N O H E R N Í S C É N A

Anton Pavlovič Čechov: **TŘI SESTRY**
Vrcholné drama jednoho z nejvýznamnějších světových autorů pro divadlo. Na příběhu sester Prozorovových Olgy, Iriny, Máši a jejich bratra Andreje, které osud zavál do malého provinčního městečka, Čechov sugestivně zachycuje období konce 19. století se všemi protiklady. Sestry touží přestěhovat se do Moskvy, kde prožily své dětství. Jejich životní podmínky se však natolik mění, že sourozenci ztrácejí možnost realizovat svoje plány. Bratr Andrej se ožení s měšťáčkou Natašou a postupně se smiřuje se svým bezperspektivním osudem i Olga. Tragicky končí láska Iriny a barona Tuzenbacha, neradostný je Mášin rodinný život. Tyto matné «krásné duše» samy sebe zošklivují drásvou výčitkou, že neumějí užitečně žít. Na jejich stescích a trýznivé bezmocnosti Čechov dokáže umělecky zobrazit nejen celou

HRAJEME

etapu vývoje ruské společnosti, ale i celou etapu vývoje lidstva. Proto si jeho hra dodnes uchovává svou životnost. Jednoduchý děj gradující až k napětí blížící se katastrofy rámcují vnitřní konflikty psychologicky zpracovaných postav, srážky mezi skutečnými a domnělými hodnotami. Důležitou úlohu hraje lyrizmus. Jednotlivé detaily, výroky i celková atmosféra děje mají úžasný symbolický charakter a dodávají mimořádný zevšeobecňující a nadčasový ráz jedné z nejlépe napsaných her světové divadelní literatury.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Michal Isteník, Lenka Janíková, Markéta Sedláčková, Ivana Vaňková, Svetlana Slováková, Milan Němec, Petr Štěpán, Vojtěch Blahuta, Jaroslav Matějka, Jan Mazák, Jakub Przebinda, Radek Novotný, Pavel Kunert, Eva Jelínková.

Robin Swadon: **DOKONALÁ SVATBA**

Svatební obřad a chvíle před ním jsou obvykle situací, kdy se lámou životní osudy. Tak je to i v jedné z nejlépe napsaných komedií současnosti. Bill s Rachel jsou šťastní. Bill s Rachel se budou brát. Oba se na svatbu velice těší. I Tom, Billův svědek, se těší. I Rachelini rodiče se těší. A krásné svatební apartmá je pronajato... Jenže ráno před svatbou se Bill probudí v posteli po noci, kterou si nepamatuje, s dívkou, kterou si nepamatuje a navíc si ani nepamatuje, co se mezi nimi dělo – a dívka říká, že leccos. Nezbyvá než ji okamžitě ukryt do koupelny a za vydatné pomoci svědka Toma a nebohé, do věci omylem zapletené pokojské Julie, se pokusit vše utajit před nevěstou a její mat-

kou, zatímco na radost pijící otec začíná působit hotelové obsluze mírné komplikace. Vše se navíc definitivně zaplete ve chvíli, kdy Tom zjistí, která to dívka s Billm strávila noc. Vše v této komedii záměn, lží a nedorozumění spěje k nevyhnutelné katastrofě, která se nakonec ukáže paradoxně být tím nejšťastnějším řešením. Skvostná klasická situační komedie zkušeného britského dramatika Robina Hawdona obletěla od své premiéry v roce 1994 jeviště celé Evropy...

Režie: Stano Slovák

Hrají: Lenka Janíková, Milan Němec, Petr Štěpán, Hana Holišová, Lucie Zedníčková, Irena Konvalinová, Zdeněk Bureš.

Zdenek Merta, Zora Jandová: **NAHÁ MÚZA**

V meziválečné Paříži se scházejí umělci z celého světa, město žije uměním, ale nenápadně se mezi bohému a smetánku vkrádá i hrozba druhé světové války. Městem zní labyr kamelotů a umělci hledají v barech a kabaretech své múzy. Jednou z nich se stává i mladá tanečnice Magdaléna, která zasáhne do života hned dvou mužů. Frederik a Marian byli přátelé, než potkali tuto tajemnou, talentovanou a okouzlující ženu. Osudy postav se zamotávají, hrdinové hledají své místo na zemi, pokoušejí se jít za splněním svých snů. Autorský muzikál Zdenka Merty a Zory Jandové rozehrává příběh o lásce, o umění a o hledání sebe sama v rychlých střizích, retrospektivních vzpomínkových výjevech a vizuálně působivých obrazech. V romantickém příběhu se značnou dávkou sarkasmu a nadhledu ožívají obrazy, barvy a konečně i opravdová Múza připravená políbit svého umělce.

Režie: Šimon Caban

Hrají: Hana Holišová nebo Svetlana Slováková, Jan Apolenář nebo Martin Havelka, Petr Gazdik nebo Lukáš Vlček, Markéta Sedláčková nebo Zora Jandová, Ladislav Kolář nebo Jan Mazák, Soňa Jányová nebo Pavla Vitázková a další.

H U D E B N Í S C É N A

Jerry Herman, Michael Stewart:

HELLO, DOLLY!

Městské divadlo Brno kromě své systematické snahy o uvádění titulů ve světových i českých premiérách samozřejmě cítí povinnost uvádět i tituly z tzv. „zlatého fondu hudebního - muzikálového divadla“. Mezi ně nepochybně patří i dílo skladatele Jerryho Hermana a libretisty a textaře Michaela Stewarta, muzikál vpravdě světového jména - Hello, Dolly! Dílo, které po své newyorské premiéře v roce 1964 zaznamenalo světový úspěch, je geniální hudební adaptací divadelní hry Thorntona Wildera „Dohazovačka“, jejíž předlohou zase byla bláznivá komedie Johanna Nepomuka Nestroye

ČINOHERNÍ SCÉNA

1.4.	čtvrtek	A. P. Čechov	X2010
19.30		Tři sestry	
2.4.	pátek	A. P. Čechov	T2010
19.30		Tři sestry	
3.4.	sobota	A. P. Čechov	Z2010
19.30		Tři sestry	
6.4.	úterý	Robin Hawdon	C2
19.30		Dokonalá svatba	
7.4.	středa	Robin Hawdon	A3
19.30		Dokonalá svatba	
8.4.	čtvrtek	Robin Hawdon	zakoupeno
11.00		Dokonalá svatba	
8.4.	čtvrtek	Robin Hawdon	C4
19.30		Dokonalá svatba	
10.4.	sobota	Robin Hawdon	AB6
19.30		Dokonalá svatba	
11.4.	neděle	Robin Hawdon	D
19.30		Dokonalá svatba	
12.4.	pondělí	Robin Hawdon	AB1
19.30		Dokonalá svatba	
13.4.	úterý	Francis Veber	AB2
19.30		Blbec k večeři	
14.4.	středa	Francis Veber	
19.30		Blbec k večeři	
15.4.	čtvrtek	Francis Veber	AB4
19.30		Blbec k večeři	
16.4.	pátek	Robin Hawdon	AB5
19.30		Dokonalá svatba	
17.4.	sobota	Brandon Thomas	
19.30		Charleyova teta	
18.4.	neděle	Brandon Thomas	
18.00		Charleyova teta	
19.4.	pondělí	Francis Veber	
19.30		Blbec k večeři	
20.4.	úterý	Robin Hawdon	A2
19.30		Dokonalá svatba	
21.4.	středa	Robin Hawdon	
19.30		Dokonalá svatba	
22.4.	čtvrtek	Robin Hawdon	A4
19.30		Dokonalá svatba	
23.4.	pátek	Francis Veber	E5
19.30		Blbec k večeři	
25.4.	neděle	Francis Veber	
19.30		Blbec k večeři	
26.4.	pondělí	Francis Veber	zakoupeno
18.30		Blbec k večeři	
27.4.	úterý	Zdeněk Merta, Zora Jandová	E2
19.30		Nahá múza	
28.4.	středa	Zdeněk Merta, Zora Jandová	
19.30		Nahá múza	
29.4.	čtvrtek	Zdeněk Merta, Zora Jandová	
19.30		Nahá múza	
30.4.	pátek	Zdeněk Merta, Zora Jandová	C5
19.30		Nahá múza	

ZÁJEZDY: 9. dubna hostuje MdB s inscenací V jámé Ivoové v Bratislavě, 11. dubna s Muzikály z Broadwaye v České Třebové a 26. dubna s muzikálem My Fair Lady (ze Zelňáku) ve Znojmě.

HUDEBNÍ SCÉNA

16.4.	pátek	Jiří Žáček, Zdeněk Merta	veř. generálka
14.00		Ptákoviny podle Aristofana	
16.4.	pátek	Jiří Žáček, Zdeněk Merta	C5/E5
19.30		Ptákoviny podle Aristofana	
17.4.	sobota	Jiří Žáček, Zdeněk Merta	A6/AB6
19.30		Ptákoviny podle Aristofana	
18.4.	neděle	Jiří Žáček, Zdeněk Merta	D/E7
19.30		Ptákoviny podle Aristofana	
19.4.	pondělí	Jiří Žáček, Zdeněk Merta	A1/AB1
19.30		Ptákoviny podle Aristofana	
20.4.	úterý	Jiří Žáček, Zdeněk Merta	C2/E2
19.30		Ptákoviny podle Aristofana	
21.4.	středa	Jiří Žáček, Zdeněk Merta	A3/AB3
19.30		Ptákoviny podle Aristofana	
22.4.	čtvrtek	Jiří Žáček, Zdeněk Merta	C4
19.30		Ptákoviny podle Aristofana	
23.4.	pátek	Jiří Žáček, Zdeněk Merta	A5/AB5
19.30		Ptákoviny podle Aristofana	
24.4.	sobota	Jiří Žáček, Zdeněk Merta	premiéra, P
19.30		Ptákoviny podle Aristofana	
25.4.	neděle	Jiří Žáček, Zdeněk Merta	
18.00		Ptákoviny podle Aristofana	
27.4.	úterý	Jean Michel Pilo Tino (FRA/RUS/USA), George Duke Band (USA)	
19.30		JAZZFESTBRNO 2010 - slavnostní galakonzert jazzových hvězd	
28.4.	středa	Jerry Herman, Michael Stewart	zakoupeno
18.00		Hello, Dolly!	
29.4.	čtvrtek	Jerry Herman, Michael Stewart	
19.30		Hello, Dolly!	
30.4.	pátek	Jerry Herman, Michael Stewart	
19.30		Hello, Dolly!	

Jiří Žáček, Zdeněk Merta PTÁKOVINY PODLE ARISTOFANA

hudební politická satira

Recký dramatik Aristofanés je pro svůj ostrý vtíp, odvahu tnout do živého bez ohledu na to, koho z momentálních společenských „elit“ a „celebrit“ si pohnevá, právem zván praotcem všech satiriků. Přestože jsou jeho hry téměř 2400 let staré, jsou ve své velkolepé společenské kritičnosti stále inspiřující. Zřejmě nejznámější a nejspěšnější adaptací v Čechách je prepis „Ptáků“ básníka Jiřího Žáčka „Ptákoviny podle Aristofana“, jeden z ojedinelých počínů českého satirického divadla 80. let. Žáček svou značně volnou adaptaci Aristofanových Ptáků tehdy komentoval větou: „Na případnou námitku, že tohle už je jiná hra než Ptáci, mohou odpovědět protinámitkou, že i svět se od Aristofanových dob poněkud změnil.“ Jde o text, který má pro Městské divadlo takřkajíc historický význam – při jeho inscenaci se v těsně předrevolučním Národním divadle poprvé sešli režisér Stanislav Moša a hudební skladatel Zdeněk Merta. Nyní se k patřičně aktualizovanému a revidovanému textu vracejí, aby se opět pokusil (Žáčkovými slovy) „vyvolat ducha lidové taškařice s její živelnou hravostí, plebejskou neuctivostí a humornou nadsázkou.“ Nebot: „Staré se tváří jako nové, /což mění leda kolorit./ Vždycky se sčuchnou vyžirkové/ a usadí se u koryt!“
Režie: Stanislav Moša

Hrají: Petr Gazdík nebo Martin Havelka, Rastislav Gajdoš nebo Tomáš Sagher, Jan Mazák nebo Karel Mišurec, Ján Jackuliak nebo Dušan Vitázek, Johana Gazdíková nebo Tereza Martinková, Libuše Bartošková nebo Martina Severová, Jiří Mach nebo Jakub Przebinda, Michal Istenik, Alan Novotný nebo Aleš Stanina, Svetlana Slovákovič, Ivana Skálová nebo Pavla Vitázková, Zdena Herfortová nebo Markéta Sedláčková, Jan Apenařů nebo Ladislav Kolář, Igor Ondříček nebo Viktor Skála, Jaroslav Matějka, Zdeněk Junák nebo Erik Pardus, Lukáš Vlček, Mária Laiková, Vojtěch Blahuta nebo Eva Jedličková a další.

ČINOHERNÍ SCÉNA

1.5.	sobota	Zdeněk Merta, Zora Jandová	AB6
1.5.	neděle	Nahá múza	E7
2.5.	19.30	Zdeněk Merta, Zora Jandová	
3.5.	pondělí	Nahá múza	AB1
3.5.	19.30	Zdeněk Merta, Zora Jandová	
4.5.	úterý	Nahá múza	C2
4.5.	19.30	Zdeněk Merta, Zora Jandová	
5.5.	středa	Robin Hawdon	AB3
5.5.	19.30	Dokonalá svatba	
6.5.	čtvrtek	Robin Hawdon	AB4
6.5.	19.30	Dokonalá svatba	
7.5.	pátek	Robin Hawdon	A5
7.5.	19.30	Dokonalá svatba	
8.5.	sobota	Robin Hawdon	A6
8.5.	19.30	Dokonalá svatba	
9.5.	neděle	Robin Hawdon	E7
9.5.	19.30	Dokonalá svatba	
11.5.	úterý	Robin Hawdon	AB2
11.5.	19.30	Dokonalá svatba	
12.5.	středa	A. Dumás st., H. Burešová, Š. Otčenášek	PPP
12.5.	18.00	Tři mušketýři	
13.5.	čtvrtek	A. Dumás st., H. Burešová, Š. Otčenášek	P18
13.5.	18.00	Tři mušketýři	
14.5.	pátek	A. P. Čechov	A2010
14.5.	19.30	Tři sestry	
15.5.	sobota	A. P. Čechov	M2010
15.5.	19.30	Tři sestry	
16.5.	neděle	A. P. Čechov	R2010
16.5.	19.30	Tři sestry	
21.5.	pátek	Jean Anouilh	veřejná generálka
21.5.	14.00	Becket aneb Čest Boží	
21.5.	pátek	Jean Anouilh	E5
21.5.	19.30	Becket aneb Čest Boží	
22.5.	sobota	Jean Anouilh	premiéra, P
22.5.	19.30	Becket aneb Čest Boží	
23.5.	neděle	Jean Anouilh	premiéra
23.5.	19.30	Becket aneb Čest Boží	
24.5.	pondělí	Jean Anouilh	A1
24.5.	19.30	Becket aneb Čest Boží	
25.5.	úterý	Jean Anouilh	E2
25.5.	19.30	Becket aneb Čest Boží	
26.5.	středa	Jean Anouilh	A3
26.5.	19.30	Becket aneb Čest Boží	
27.5.	čtvrtek	Jean Anouilh	AB4
27.5.	19.30	Becket aneb Čest Boží	
28.5.	pátek	William Shakespeare	X2010
28.5.	19.30	Večer tříkrálový aneb Cokoli chcete	
29.5.	sobota	William Shakespeare	Z2010
29.5.	19.30	Večer tříkrálový aneb Cokoli chcete	
30.5.	neděle	William Shakespeare	T2010
30.5.	19.30	Večer tříkrálový aneb Cokoli chcete	
31.5.	pondělí	William Shakespeare	deniéra
31.5.	18.00	Večer tříkrálový aneb Cokoli chcete	

ZÁJEZDY: 29., 30. a 31. května hostuje MdB s hudební pohádkou Sněhurka a 7 trpaslíků v Prešově.

HUDEBNÍ SCÉNA

1.5.	sobota	Jerry Herman, Michael Stewart
1.5.	15.00	Hello, Dolly!
1.5.	sobota	Jerry Herman, Michael Stewart
1.5.	19.30	Hello, Dolly!
2.5.	neděle	Jerry Herman, Michael Stewart
2.5.	19.30	Hello, Dolly!
3.5.	pondělí	Jerry Herman, Michael Stewart
3.5.	19.30	Hello, Dolly!
4.5.	úterý	Jerry Herman, Michael Stewart
4.5.	19.30	Hello, Dolly!
5.5.	středa	Jerry Herman, Michael Stewart
5.5.	19.30	Hello, Dolly!
6.5.	čtvrtek	Jerry Herman, Michael Stewart
6.5.	19.30	Hello, Dolly!
8.5.	sobota	Alain Boublil, Claude-Michel Schönberg
8.5.	19.30	Les Misérables (Bidníci)
8.5.	neděle	Alain Boublil, Claude-Michel Schönberg
8.5.	18.00	Les Misérables (Bidníci)
9.5.	pondělí	Alain Boublil, Claude-Michel Schönberg
9.5.	19.30	Les Misérables (Bidníci)
10.5.	čtvrtek	J. Dempsey, D. P. Rowe
10.5.	19.30	Carodějky z Eastwicku
13.5.	pátek	J. Dempsey, D. P. Rowe
13.5.	19.30	Carodějky z Eastwicku
14.5.	sobota	J. Dempsey, D. P. Rowe
14.5.	19.30	Carodějky z Eastwicku
15.5.	úterý	Michael Kunze, Sylvester Levay
15.5.	19.30	Mozart!
18.5.	středa	Michael Kunze, Sylvester Levay
18.5.	19.30	Mozart!
19.5.	čtvrtek	Michael Kunze, Sylvester Levay
19.5.	19.30	Mozart!
20.5.	19.30	Mozart!
20.5.	neděle	F. Hervé, H. Meilhac, A. Millaud
20.5.	18.00	Mam'zelle Nitouche
23.5.	pondělí	F. Hervé, H. Meilhac, A. Millaud
23.5.	19.30	Mam'zelle Nitouche
24.5.	úterý	F. Hervé, H. Meilhac, A. Millaud
24.5.	19.30	Mam'zelle Nitouche
25.5.	středa	F. Hervé, H. Meilhac, A. Millaud
25.5.	19.30	Mam'zelle Nitouche

Jean Anouilh BECKET ANEB ČEST BOŽÍ

drama o přátelství a nenávisti

Proslulá Anouilhoova hra je ozdobou světových jevišť už dobré půlstoletí a jaksi ne a ne zastárnout. Snad proto, že je prostě moudrá. Drama s námětem z anglické historie (12. století) využívá techniky „divadla na divadle“ k svokaci vzrušujícího příběhu o přátelství a posléze rivalitě mezi králem Jindřichem II. Plantagenetem a jeho kumpánem, anglosaským feudálem Thomasem Becketem. Ten jako noblesní kolaborant virtuózně „tančí mezi vejci“, jen aby si zachoval své vysady: je mladý, lehkomyšlný, chce žít a užívat si. Až do chvíle, kdy ho král prinutí přijmout úřad arcibiskupa canterburského, hlavy církve v Anglii: „Byl jsem člověk bez cíle, a najednou jsem stala i mou cíl.“

Přelozeno do obvyklých slov: Becket nachází ztracenou důstojnost a poctivost k sobě samému. Pro tuto čest Becket obětuje pohodlí, majetek, přátelství krále a vpsodí i život. V dramatu, které se vyznačuje Anouilhoovou elegantní schopností pojednat politikum vybrušivě a s nadsázkou, suchým humorem a brilantní konverzační vzbroušeností oscilující mezi vtipem a filosofickou meditací, mezi tragikou a komikou, ožívají témata vzpoury individua proti zavedenému řádu, samoty jedince uprostřed druhých, vztahu lidského soukromí a světa...

Režie: Janez Starina

Hrají: Petr Gazdík, Petr Štěpán, Pavel Kunert, Ján Jackuliak, Josef Jurásek, Rastislav Gajdos, Stano Slovák, Viktor Skála, Jana Musilová, Miroslava Kolářová, Hana Holíšová, Jakub Przebinda, Ladislav Kolár, Jan Mazák, Eva Ventrubová, Vojtěch Blahuta, Michal Isteník, Jaroslav Matějka a další.

„A jde se řídit“, jejíž předlohou zase byla vtipná jednoaktovka Johna Oxenforda „Dobře strávený den“ (geneze námětu byla tedy poněkud složitější, ale vždyť se jedná o tak vzrušující téma!). Kdo muzikál nezná, tomu připomínáme: Jedná se o příběh podnikavé zprostředkovatelky sňatku na newyorském předměstí – dohazovačky Dolly Leviové, která si ovšem toho nejlepšího zákazníka nechává pro sebe a kouzlem své osobnosti dokáže mrzoutského starého mládence Horáce Vandergeldera nakonec změnit i proti jeho vůli v galantního a milujícího muže. Ústřední píseň byla nahrána nesčetněkrát, ale šlágr z ní udělal svým osobitým „chra-

HRAJEME

plavým“ hlasem až Louis Armstrong. Filmové zpracování zajistilo muzikálu nesmrtelnou slávu, když v roce 1969 věhlasný tanečník, choreograf a režisér Gene Kelly natočil film s Barbrou Streisandovou a Waltrem Matthauem v hlavních rolích. Od své premiéry se tento muzikál hrál na Broadwayi do roku 1970 a dosáhl fantastického počtu 2844 repríz.

Režie: Gustav Skála

Hrají: Alena Antalová nebo Ivana Vařková, Igor Ondříček nebo Petr Štěpán, Hana Kovářiková nebo Marta Prokopová, Radek Novotný nebo Robert Rozsochatecký, Jakub Przebinda nebo Aleš Slanina, Vojtěch Blahuta nebo Alan Novotný, Lenka Janíková nebo Ivana Skálová, Mária Lalková nebo Tereza Martinková, Zdena Herfortová nebo Květoslava Ondráková, Jiřina Prokšová, Karel Janský, Karel Mišurec, Zdeněk Bureš a další.

Jean-Michel Pilc Trio, George Duke Band v rámci festivalu JAZZFESTBRNO 2010

Na devátém ročníku mezinárodního jazzového festivalu JAZZFESTBRNO 2010 vystoupí jako hlavní hvězda klávesový mág a zásadní producent posledních tří dekad George Duke s pouťavou popjazzovou show. Galakonzert otevře francouzský pianový virtuos Jean Michel Pilc s mezinárodní sestavou, a to na Hudební scéně MdB.

Jean-Michel Pilc Trio featuring Boris Kozlov and Billy Hart

Jean Michel Pilc – klavír, Boris Kozlov - kontrabas, Billy Hart – bicí

Jednou z nejvýraznějších deviz jazzového hráče je originalita. Francouzský (a dnes i americký) klavírní fenomén Jean-Michel Pilc jí má bez diskuze na rozdávání. Jeho kreativita nezná mezí a podepřená bezchybnou technikou a rytmickým muzikantstvím z něj činí jednoho z nejzajímavějších klavíristů nového tisíciletí. Jeho styl

je neopakovatelný a za posledních patnáct let, kdy Pilc žije v New Yorku, si ho všimla celá plejáda vynikajících jazzových leaderů, mezi jinými i Michael Brecker, Kenny Garrett či Richard Bona. Kromě intenzivních turné po celém světě se Pilc věnuje i činnosti pedagogické, ať už na New York University, nebo soukromě.

Ve svém současném mezinárodním triu si Pilc hýčká elitní sidemany. Rodák z Moskvy, basista Boris Kozlov, je talentovaný multiinstrumentalista, jehož největší hudební láskou se postupem doby stal kontrabas. V posledních letech se věnuje naplno i aranžování a vedení jedné z nejlepších světových velkých kapel, Minus Big Bandu. Po odchodu ze sovětského Ruska se brzy uchýtil v New Yorku, kde reference sbíral s nejlepšími tamními hudebníky včetně legend Michaela Breckera, Boba Berga, Michela Petruccianho a dalších. Spolupracuje intenzivně rovněž s Alexem Sipiaginem, trumpetistou, jenž ozdobil loňský festivalový koncert série „Ruský jazz“.

Bubenický post okupuje letos sedmdesátiletá legenda Billy Hart. Hart začínal v kapele Shirley Horn a postupně prošel tovaryšskou zkušeností u Jimmyho Smitha, Wese Montgomeryho či Eddie Hartuse. V sedmdesátých letech doprovázel klavírní stylotvůrce Herbie Hancocka a McCoy Tynera, koncem dekády pak i saxofonistu Stana Getze. Svoje si odehrál i v kapele Milese Davise a jeho nápadité bicí si můžeme poslechnout na více než šesti stech nahrávkách. Jako leader si přizval ke spolupráci výrazně vyprofilované hudební osobnosti, mezi kterými nechyběli Bill Frisell, Kenny Kirkland, Branford Marsalis a další.

George Duke Band

George Duke – klavír, keyboard, Shannon Pearsons – vokály, Jeff Lee Johnson - kytara, Mike Manson - baskytara, Ronald Bruner – bicí

Hudba vždy kopírovala vývoj společnosti a její sinusovka se obvykle domáhala vzestupu při zásadních sociálních proměnách. Zasloužilý producent a především klavírista a klávesista George Duke byl u toho, když se jazz protnul s rockem, když se formoval funk, soul a R&B. Podobně jako James Brown, Sly and the Family Stone a další ikony raného funku se neváhal hudebně vyjádřit k sociálním problémům šedesátých a sedmdesátých let, kdy se v USA bouraly rasové předsudky, odklízely mantinely sexuálnímu rozletu a přestávaly zavírat oči před chudobou některých sociálních vrstev.

Současný projekt George Duke Bandu je předně velkou jízdou, ale pod pláštíkem temperamentní show vydatně okořeněné hudebním humorem, tedy tím, co činí R&B tak atraktivním, se skrývá naléhavé hudební sdělení pro temnější i světlejší zákoutí našeho světa.

SEZONNÍ PŘEDPLATNÉ 2010-2011

Jaroslav Žák - Hana Burešová

ŠKOLA ZÁKLAD ŽIVOTA

komedie s písničkami

„Co je štěstí? Muška jenom zlatá!“ „Teď vám názorně předvedu, jak se básník stává trapaslíkem.“ „Snědl jsem párek nevalné chuti a nepřišlo mi volno.“ „Ich habe gesagt!“ Tyto vpravdě kultovní frášky pocházejí - jak všichni citelové filmové klasiky dobře ví - z legendárního snímku Martina Friče „Škola základ života“. Již méně je známý fakt, že filmový scénář vznikl na základě divadelní komedie, kterou na výzvu E. F. Buriana napsal středoškolský učitel Jaroslav Žák. A ten vycházel z vlastní humoristické prózy Študáci a kantorů, jež se těšila u dobových čtenářů mimořádnému ohlasu. A tak lze dnes říct, že Žákovy neopakovatelné postavky „studáků“ a „kantorů“ - stejně jako autorovo laskavě ironické vidění školy coby sportovního zápasu - jsou právem nesmrtelné. Ba dokonce lze tvrdit, že dokud bude existovat škola, budou platit i brilantní a hluboce vtipné Žákovy postřehy o ní. Žáková divadelní verze se stala rovněž základem adaptace Hany Burešové; jsou do ní navíc dějově zakomponovány populární písničky třicátých let, které v inscenaci živě hraje a zpívá studentská kapela. S humorem i nadzáškou jsou tu nahlíženy typické školní situace, zobrazující „věčný boj“ studáků a kantorů, mezi nimiž poznáváme povědomé typy a charaktery prostředí nejen školního, ale vůbec českého.

Aleš Březina, Šimon Caban

MUCHOVA EPOPEJ

vizuálně hudební divadelní zázitek / světová premiéra

Původní projekt Šimona Cabana, který patří mezi přední české choreografy, scénografy a režiséry přinese na jeviště Hudební scény unikátní divadelní zázitek. Spolu s hudebním skladatelem Alešem Březinou, kterého známe jako autora hudby např. k filmům Knoflíkáři, Musíme si pomáhat, Horem pádem, Kráska v nesnáziích nebo Obsluhoval jsem anglického krále, našel Šimon Caban inspiraci v životě a díle celosvětově uznávaného scesního výtvarníka Alfonse Muchy. Inszenace zobrazuje dobu konce 19. století, v němž se český umělec snažil prosadit jak v pařížské umělecké společnosti, tak v Americe, aby nakonec stejně zjistil, že je pevně zakořeněn ve své vlasti. Na jevišti naší Hudební scény v této inscenaci potkáme okouzující herečku Sarah Bernhardt, malíře Ludka Marolda i Marii Chytilovou, Muchovu celoživotní lásku, kterou si umělec po dlouholeté známosti vzal za ženu. Příběh se vine a prolétá podobně jako scesné dekorativní motivy na Muchových obrazech. Rozvíjí téma lásky k vlasti, k umění, k milované ženě a pomyslné vrcholí, stejně jako celé Muchovo dílo, vznikem neopakovatelného, nejen rozměry obrovského díla Slovanská epopej. Strhující příběh o muži, který se nechal unést osudem a za svého života se nedočkal spravedlivého uznání, uvedeme v režii a mimořádně vynalézavé scénografii Šimona Cabana.

Sofokles

KRÁLŮ ODIPUS

antická tragédie o sebepoznání v adaptaci a režii Stanislava Moši

Geniální dílo z doby před dvěma a půl tisíci lety bývá pokládáno za nejdokonalejší antickou tragédii vůbec a tvoří jeden z vrcholů světového dramatu všech dob: plnokrevně vášnivý a vpravdě nadčasový příběh o zločinu a trestu, vině, sebepoznání a odpovědnosti nabízející mimořádné herecké příležitosti. Thébský vladař Odipus pátrá po příčině, pro kterou Theby sužuje mor; podle delfské věštbý jde o boží trest za neprostanou vraždu předchozího krále Laia. Odipus, rozhodnutý odhalit pravdu a vykonat pomstu, objevuje krutou minulost a při jejím poznání prohlédnuv a poznav pravdu, sám oslepe. Příběh Odipida je příběhem o síle osudu, naplňujícího se právě skrze skutky, jimiž se mu lidé snaží vyhnout. Příběhem jedince, který platí za zločin proudu, ačkoliv tento zločin spáchal nejen nevědomky, ale dokonce

proti racionální vůli své i všech ostatních zúčastněných. Král Odipus však není pouze dramatickou analýzou individuálního svědomí, obsahuje i úžasný sociální rozměr. Třebaže byl ústřední a prvotní zločin spáchán bezděky, stal se reálným narušením rovnováhy řádu světa. A je neodkladnou povinností Odipida jako vladaře, tou rovnováhu opět nastolit, a to i za cenu sebezníčení. Sofokles vytvořil věčně naléhavě rezonující drama o dialektice života člověka a univerza, které může být vůči jedinci nesmírně kruté, nikdy se však nesmí stát panstvím náhody a zvůle.

P. L. Traversová, Richard Sherman, Robert Sherman, Julian Fellowes, George Stiles, Anthony Drewe

MARY POPPINS

pohádkově romantický muzikál / česká premiéra

Po mimořádném ohlasu pohádkových muzikálů Zahrada divů a Sněhurka a sedm trapaslíků Městské divadlo na příští sezonu opět připravuje představení doslova pro celou rodinu - muzikál z proslulé produkce Walta Disneyho. Je jim divadelní remake proslulého filmu Mary Poppinsová z roku 1964, o věčněho pěti Oscary! Film vznikl na motivy dětských knížek známé anglické autorky P. L. Traversové. Jeho příběh se odehrává v Londýně konce 19. století a jeho hrdinkou je originální vychovatelka Mary Poppinsová, která se zjeví na přání malých dětí Banksových, jimž rodiče nevěnují (jak je, bohužel, obvyklé i dnes) příliš pozornosti. Tato neobyčklá vychovatelka disponující kouzelnými dovednostmi prozáří jejich dětský svět hravostí, svobodou a fantazií natolik, že nakonec dokážou společně proměnit i charaktery rodičů malých dětí. Na počátku 21. století pak po filmu sáhl producent Cameron Mackintosh, (z jehož produkce jsme uvedli v naší zemi poprvé muzikály „Oliver“, „Carodějky z Eastwicku“ a „Bídníci“), doplnil je novými písněmi a vytvořil na jeho základě mimořádně vpravrou show, která po několika sezon sklízela úspěchy v Londýně i na Broadwayi. Těšit se můžete na strhující a efektní scénografii Jaroslava Milfajta s řadou kouzelnických triků a náročná taneční (zejména pak stepařská) čísla v choreografii Denny Ratajského. Představení uvedeme v české premiéře - v režii Petra Gazdika.

Stefan Vögel

DOBŘE ROZEHRANÁ PARTIE

brilantní konverzační komedie

Co si počít, když je váš otec nerudný válečný veterán, zaprtklý stromoucí vdovec, který není schopen vyjít takřka s nikým, kromě starého kamaráda Walta, který k němu každý čtvrtek už po třicet let přichází na partii šachu? Leonard Kowinski svůj boj o srozumění s otcem Fredem dávno vzdal - až na hospodyně, které mu stále přičinlivě dodává a které ve Fredově domácnosti nikdy nevyráží déle než týden. Protože Fred je zkrátka bytost, se kterou se nedá žít. Až jednoho dne se jeho život ořese v základech - energická italská hospodyně Rozalie se s jeho morosovitostí zkrátka nesmíří a začne s ním hrát podle svých vlastních pravidel. A světe div se, ono se to snad Fredovi nakonec líbí... Až na to, že Rozalie odkryje utajené tajemství Fredovy a Waltovy partie - a nakonec se právě ona stane tou dámou, o níž se v této partii hraje. Brilantně napsaná a hluboce lidská konverzační komedie soudobého rakouského autora žijícího v Lichtenštejnsku, kterou uvedeme v režii Stano Slováka, poskytuje výjimečné herecké příležitosti, z nichž tu ústřední - roli Rozalie - vytvoří první dáma českého divadla, paní Zdena Herfortová!

Zdenek Merta, Stanislav Moša

OSUDOVÁ KOMEDIE

OČISTEC - II. díl hudební trilogie

muzikálová situační komedie / světová premiéra

Volně na sebe navazující trilogie hudebního skladatele Zdenka Merty a libretisty a režiséra Stanislava Moši obnášející tři díly - Peklo, Očistec a Ráj nás tentokrát zanesou do ženského kláštera, který se stane útočištěm tří kamarádů,

členů známé rockové kapely, skrývajících se tam v převlečení za jeptišky před mafiany usilujícími o jejich život. Svrázní muzikanti, kteří mají velmi, velmi daleko k běžné mravnímu vedení života, se musí v nových okolnostech zcela přizpůsobit zákonům řádu, který je přijal pod svou střechu, a ze dne na den tak zapomenout na všechny světské požitky, byť by byli každodenně vystavováni veškerým možným pokušením. Každá minuta jejího pobytu v tomto prostředí se jim stává čírym očistem! Klášter zde však není místem služby a odříkání, je to i místo, ve kterém je po staletí pěstována hudba. Hudba samozřejmě na míle vzdálená od té, kterou doposud prozouvali oni tři rockeři. Konfrontace dvou diametrálně odlišných přístupů k životu i k hudbě přináší kromě extrémního napětí, vnějších i vnitřních konfliktů, dramatických, zde však převážně komických nedorozumění, i inspiraci a iniciaci k možnostem obohatit a zkvalitnit životě a mnohdy již i nejasně motivované každodenní mechaniky. A to jak v životě tak i v hudbě.

Umberto Eco JMÉNO RŮŽE

Mysteriózní drama! Mysteriózní detektivka! Tajuplný gotický thriller! Napínavá historická detektivka! Mystický horor! Vzrušující výprava do estetického myšlení středověku! česká premiéra

V každém případě světoznámý román proslulého italského filosofa, sémiotika a spisovatele Umberta Eco, který je pokládán za nejvzdělanějšího, nejsofistikovanějšího a nejkrativnějšího autora posledních desetiletí, který uvedeme ve znamení dramatičtější německého herce, režiséra a dramaturga Clause J. Frankla. Františánský bratr William z Baskervillu spolu se svým žákem, mladým novicem Adsonem z Melku, pátrá po okolnostech záhadných úmrtí, k nimž dochází během několika listopadových dnů roku 1327 v jednom nejmenovaném opatství v Itálii. V hlavní budově opatství je v důmyslném a matoucím labyrintu choděb skryta před zvědavci největší knihovna tehdejšího křesťanského světa. A protože všichni zavraždění řeholníci měli s knihovnou něco společného, zdá se, že zločiny úzce souvisí právě s ní. A chce-li William z Baskervillu přijít záhadě na kloub, musí se vzepřít autoritě církve, svatě inkvizici i čelit temnému spiknutí mnichů v opatství, musí se zkrátka spolehnout jen na svůj důvtip a inteligenci...Vášnivým a magickým příběhem proniká divák do tajů středověké vzdělanosti i středověké politiky, do mlstných vtřzení, do víru hlubinných duchovních prozření i smyslné rozkoše...Ve všech směrech napínavou inscenaci uvedeme v režii ředitele pražského Divadla pod Palmovkou Petra Kracika.

Bourbon Kid, Stano Slovák, Jan Šotkovský MĚSÍČNÍ KÁMEN

komický akční hororowestern / světová premiéra
Dramatizace kouzelně senzačního románu neznámého amerického autora (ne že málo známého, ale vůbec neznámého – obecně se neví, kdo je skutečným autorem!) ukryvajících se pod tajemným pseudonymem Bourbon Kid (v angličtině nese i samotný román záhadný název Kniha beze jména), je z mnoha důvodů pozoruhodná. Román vypráví spleť příběhů o drahoukam mimofádně hodnoty, který může svému majiteli zaručit nesmrtelnost a který je ukraden mírumilovnému mnišskému řádu Tubalů. Ti se jej vydávají nalézt, ale zjišťují, že stopy vedou do podivného, skrznaskrz hříšného a zkaženého mexického městečka Santa Mondegga. A to je jen začátek parodické, zábavné a nápadité divadelní podivné v duchu filmů Quentina Tarantina či Roberta Rodrigueze, která si pohrává s prvky thrilleru, akčního filmu, upířského hororu či westernu a kde se střetává asijské bojové umění šaolinských mnichů s prokláté rychlými pistolemi – koho jiného než neporazitelného pistolníka Bourbona Kida! Dramatizace románu se ujme autorský tandem Jan Šotkovský a Stano Slovák, který se chopí i režie této roztomile bizární inscenace.

Howard Ashman, Alan Menken
MALÝ KRÁMEK HRŮZ
hororová muzikálová komedie

Květinářství pana Mushnika je zapadlý kráček, kam málokdy zavítá zákazník. I proto je jeho majitel nevrlý a málokdy se usměje na své dva pomocníky – zbrklého nauvu Seymoura a sladkou, životem pronásledovanou Audrey. Vše se však změní, když Seymour jednoho dne, právě během zatmění slunce, koupí v jednom exotickém obchodě zvláštní rostlinu. Rostlinu, kterou ještě nikdy neviděl, jejíž jméno nalezl v žádných moudrých knihách, rostlinu, jejíž zavání změnu v životech všech přítomných. Seymour jí pojmenuje Audrey 2, na počest divky, s níž se denně potkává a kterou platonicky miluje, která však chodí se sadistickým stomatologem Orinem. Stačí malá chvilka, kdy se ve výloze květinářství tato zvláštní rostlina objeví a rázem se dveře obchodu netrhnou. Každý kolemjdoucí si chce květinu, která vypadá trochu jako avokádo a trochu jako masožravka prohlédnout. Pokladna se začíná plnit, ale Audrey 2 začíná vadnout, dokud Seymour náhodou nepřijde na to, po jaké vláze jeho kytička touží. Lidská krev! Seymour po ní začne sahát potravu, květina roste, celý svět se o zvláštní rostlinu zajímá, její majitel se stává slavnou osobností a snaží se tajit, jakou příšeru vlastně vypěstoval.

Muzikálovou černou komedii Little Shop of Horrors vytvořili Howard Ashman (libreto) a Alan Menken (hudba) podle nízkorozpočtového amerického filmu z roku 1960, kde brutálního zubaře hrál jako jednu ze svých prvních rolí Jack Nicholson. Autoři příběh upravili, připsali rock'n'rollovou hudbu ve stylu 60. let a uvedli v roce 1982 na off-Broadway. Od té doby se muzikál proslavil po celém světě a v roce 1986 se dočkal i své slavné, Oskary oceněné filmové verze v režii Franka Ozze. Muzikál, který si dělá legraci z levných filmových hororů, mlstných příběhů, sci-fi ale i sám ze sebe uvedeme v režii Petra Gazdika.

Frank Wildhorn, Leslie Bricusse JEKYL A HYDE

hororový muzikál

Není mnoho známějších a více vzrušujících příběhů, než je ten o Jekyllu a panu Hydeovi. Od roku 1886, kdy Robert Louis Stevenson publikoval svou novelu Podivný případ doktora Jekylla a pana Hyde, vzrušuje tento příběh mysl autorů, čtenářů i diváků po celém světě. A není divu. Postihuje totiž v geniální metafoře odvěké tíhnutí lidstva k dobru i zlu a zápas, který mezi těmito dvěma póly v každém z nás probíhá. Dokáží-li však společně existovat, co se stane, jsou-li odděleny od sebe. A má doktor Jekyll šanci zvládnout nad svým druhým já, výtlukem svého zla Edwardem Hydem, který s ním naneštěstí sdílí totéž tělo? A co teprve když Jekyll pochopí, že sérií tajemných vražd v jeho okolí má na svědomí právě jeho druhé já? Muzikál skladatele Franka Wildhorna a libretisty Leslie Bricusseho na toto téma slavil již velké úspěchy na newyorské Broadwayi i v řadě evropských států. Strhující příběh v ohromující dekoraci, výjimečně herecké a pěvecké příležitosti činí jeho uvedení v našem divadle, které se soustavně věnuje tomu nej kvalitnějšímu ze soudobého světového muzikálu, další mimořádnou příležitostí zažít to nejvýznamnější, co světové hudební divadlo současnosti nabízí. Inscenaci uvedeme v režii Stanislava Moší.

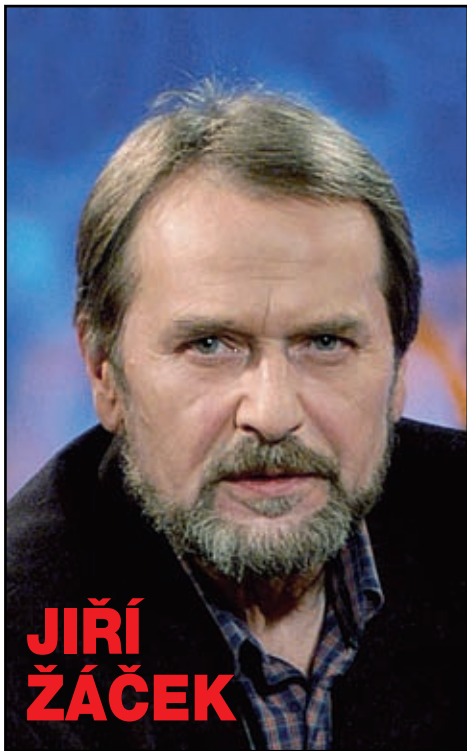
Objednávky na Sezonní předplatné 2010/2011
přijímá komerční oddělení divadla,
Lidická 14, 602 00 Brno, tel.: 533 316 410.

Cena Sezonního abonmá: 3.400,- Kč;
pro důchodce, studenty a držitele
průkazů ZTP a ZTPP: 2.600,- Kč.

Předplatné lze zakoupit od 19. dubna 2010
každý všední den od 9.00 do 16.30 hod.
(Během prázdnin: po, út, čt, pá 10.00 - 14.00 hod.,
středa 9.00 - 16.30 hod.).

Abonmá lze objednávat i na <http://www.mdb.cz>.
Uzávěrka 31. 7. 2010.

KŘÍŽ * ULRYCH * HAJDA * ŠTĚDRŮH * KUNDERA * PŘÍDAL * KRÁTKÝ * ČERNÝ * ZIEGELBAUER * MIKULÁŠKOVÁ * ULRYCHOVÁ * POLÍVKA * KRÁTOCHVIL * MONYOVÁ * GIRSTLOVÁ * CÓN * TREFULKA * ZOUBEK * ZÁBRANSKÁ * ČERNÁ * NĚMEC * PLCH * HNILIČKA * SCHERHAUFER * JESTRÁB * ROTREKL * MYSLIVEČEK * POSPÍŠIL * VONDRÁK * UHDE * BLÁHA * MACHOUREK * JEŘÁBEK * GROCH * SPÁČIL * TUSCHNEROVÁ * VESELY * RICHTER * GAZDÍK * KUČEROVÁ * HEGER * KROČIL * KUDĚLKA * BORN * DOSTÁL * KUBIČEK * LEJSKOVÁ * LAPČÍKOVÁ * SMEJKAL * ONDŘÍČEK * LASICA * PAVLICA * WITTMANN * TRÝBOVÁ * BLATNÝ * JUNÁK * MOŠA * MILKOV * BUREŠOVÁ * MERTA * KOŠTÁL * CEJPEK * OSTRÝ * PETRDLÍK * ONDERKA * JIRÁSEK * JAVOROVÁ * MORÁVEK * DUCHOŇ * MARTINEC * CIPRIAN * HRUBÁ * PROSTĚJOVSKÝ * ŠIS * POHANKA * NOVÁČEK * PECINA * MAREČEK * KRACIK * FIEBER * JOSEK * DUŠEK * MICHÁLEK * SRBA * MAJEROVÁ * ANTALOVÁ * POSTRÁNECKÝ

**JIRÍ
ŽÁČEK**

Městské divadlo Brno připravuje uvedení Vaší divadelní hry Ptákoviny podle Aristofana. Jejím podtitulem je „satirický muzikál“. Co to vlastně znamená?

Ten podtitul vymyslel režisér s hudebníkem – zptejte se jich! Ale snad to není nesrozumitelné – co je muzikál, ví každý, a co je satira, ví také skoro každý. Anebo aspoň ti starší.

HOST DO DOMU

Vaše hra odkazuje k jednomu z největších satiriků, filozofů a autorů komedií, kteří kdy žili. Zároveň ale chce být aktuální a současnou satirou. Jak jste se s tímto nelehkým úkolem vypořádali?

Souhlasím s antropology, kteří tvrdí, že druh homo sapiens se za posledních 50 tisíc let nezměnil. Tedy že je to stejný opicák s kyjem v ruce, je-

hož je přesnější označovat termínem homo sapiens stupidus. S čestnými výjimkami, před nimiž smekám. Proto myslím, že *Ptákoviny* jsou hra nadčasová a dobové jsou jen kulisy. V každé době se najdou šikovní chlapi, jako ti dva Aristofanovi braši, kteří se pokoušejí prostoduché plectvo zmanipulovat, aby si svou vlastní klec postavilo samo, a ještě k tomu s radostnou písní o svobodě na rtech. Kdo věří, že se toto stává jen v totalitárních režimech, je naivní. Ty klece jsou už dávno virtuální, ale fungují spolehlivě.

Ve své hře používáte Aristofanovu předlohu tak, že ani odborník na klasickou literaturu nemusí být nespokojen. Přitom se však vyslovujete k velkým, ale i malicherným tématům dneška. A ještě ke všemu dovedete být vtipný. Jak jste toho dosáhl? Máte na to nějakou vlastní metodu?

Jediná metoda, které se držím, je prostá: píšu zleva doprava plničkou nebo fixem do čtverečkovnaného sešitu. Když jsem býval mladší, obvykle jsem se zdrgoval kávou, vínem a cigaretami, ale už pár let si vystačím s konví čaje. Nejsem ranní ptáče, vyhovuje mi psát v noci, kdy mě nikdo neruší.

Světová premiéra Ptákovin proběhla na Nové scéně Národního divadla v Praze v režii Stanislava Moši. Ve své době způsobila slušný poprask – pět měsíců před začátkem sametové revoluce byly na začátku představení zavařeny vstupní dveře do divadelního sálu mříží, takže se diváci ocitli jakoby v kleci. O klecích, svobodě a moci se poté hrálo také na jevišti, kde se to navíc hemžilo poměrně ostrými narázkami na situaci konce „reálného socialismu“ a na „přestavbu“. Nebál jste se?

Kdybych se bál, tak bych v životě nic nenapsal. A koncem 80. let už se člověk mohl bát leda tak vyhazovu z práce. Na víc už papaláší neměli sílu. Ale neuzitečná je i demokracie, zvláště v naší banánové republice, protože nám nikdo včas nepřipomněl, že je třeba ji bránit před demagogy a mafiány. A dokonce i před jejími vlajkonosi.

Jaké byly reakce tehdejších diváků – a jak na Vaši hru reagovali tehdejší političtí činitelé?

Diváci se bavili, tajemníci ÚV KSČ, které jsem viděl na premiéře, se mračili. Ale tehdejší šéf činohry ND, dr. Milan Lukeš, a celý tým, který *Ptákoviny* nastudoval, odmítli stažení z repertoáru i nějaké zásadní úpravy textu. To se pak autor bát nemusí.

Vaše Ptákoviny vlastně začaly ve chvíli, kdy do ptáčích říše vstoupily dvě cizorodé osoby – dva chlapi, kteří hamizně touží po moci a pohodlném životě plném slasti. Ti dva,

Primabrachos a Doufalion, pomocí intrik a líbivých frází získali nad naivními ptáky nadvládu, zbuovali za jejich pomoci totalitní stát, a vyhlásili dokonce válku i samotným bohům. Po dohodě s bohy na předání moci pak Primabrachos kandiduje ve volbách a slibuje, že dovede lid do šťastnějších dob... Jaké to asi budou doby a kdo se v nich bude mít nejlépe si lze snadno domýšlet. Předpověď jste tak to, co se bohužel za několik let po roce 1989 skutečně stalo. Je toto „vizionářství“ jen náhoda, nebo je to důkaz schopnosti satiry odhalit skryté proudy dějin dlouho předtím, než se opravdu projeví?

Nejsem vizionář ani prognostik, spíš mám ujetou fantazii, která se ráda inspiruje teoriemi spiknutí. S tím se špatně žije. Zatímco druzí nadšeně jášají, mne napadají varianty dějů vedoucích k rozčarování či dokonce ke katastrofě.

Co Vás přivedlo k tomu, abyste se dnes vrátil k Ptákovinám podle Aristofana?

Ne co, ale kdo – Standa Moša se Zdenkem Mertou. Byl jsem smířený s tím, že Ptákoviny zůstanou knižní komedií, navíc se ani nepovažují za dramatika, ale pokud mají Standa se Zdenkem pocit, že to stojí za pokus, jsem rád.

Má jít o jejich novou verzi. Na co se v ní můžeme těšit?

Není to nová verze, jen verze aktualizovaná. Téma zůstává stejné. Je to polemika s krásným českým příslovím „Svoboda je pěkná věc, není na ni v světě klec.“ Staří Češi byli optimisté. My nejsme, máme s klecemi své zkušenosti. Jen ve dvacátém století jsme prošli minimálně třemi klecemi – rakousko-uherskou, nacistickou a komunistickou.

Vaše verše udivují svou jednodu-

**chostí, velmi účinnou prostotou a půvabnou lidovostí. Komického účinku přitom ve svých dílech dosahujete nejen slovními spojeními, ale přímo celými komickými obrazy. Máte nějaký svůj autor-
ský vzor nebo jdete zcela svou cestou?**

Před lety mi řekl Petr Ulrych překvapivou větu: Vždyť ty píšeš folklór. Do té doby mě to nenapadlo, ale sedí to – jako dítě mě odkojili jadrnými a rozpustilými národními říkadly a písničkami, a pak do mě otec nahustil Havlíčka Borovského, Haškova Švejka a písničky z Osvo-
bozeného divadla. Myslím, že každý autor čerpá inspiraci z různých zdrojů a že naprosto originální může být jedině nějaký autista.

Satira je žánr, který u nás v posledních letech prakticky úplně vymizel. Máte pro tuto situaci nějaké vysvětlení?

V žádné době si nositelé moci nelibují v satirických žánrech. Mají raději chvalozpěvy. A tak se snaží nejen satiriky, ale všechny intelektuály přivyklé kritickému myšlení zkorumpovat nebo zdiskreditovat, v čemž jim ochotně pomáhají zástupy starých známých – s prominutím – vlezdoprdelistů. V minulém režimu si na mě zasedl jeden tajemník KSČ, že prý svými srandičkami zlehčují budovatelské úsilí pracujícího lidu, po listopadu 89 Ptákoviny skončily v Národním divadle údajně proto, že je publikum vnímá jako parodii na Sametovou revoluci. A kdo by chtěl být posměvákem, který si dělá šprťouchlata ze svatého nadšení 10 milionů lidí? Vlastně 15 milionů včetně Slováků.

Není mizení satirických forem z české literatury, filmu a divadla v něčem příznačné?

Ano, nejen satira, ale i humor, který je podle Karla Čapka nejdemokratičtější z lidských zvy-

ků, se stal v českých intelektuálních kruzích sprostým slovem. Máte pravdu, je to příznak nemocné společnosti, která se neumí vyrovnat ani s minulostí, ani s přítomností. Zažíváme už dvacet let orgie patosu kořeněného účelovým mravokárcovstvím, jenomže tam, kde patos vytlačí humor, se dřív nebo později vždycky začne lhat. Místo kritického reflektování starší i nedávné minulosti vymýšlejí pseudohistorikové nové mýty. Snad ještě nebezpečnější jsou mýty rodinné, které z každého oportunisty udělají příkladného hrdinu a z rozkrádačů veřejného majetku neohrožené bojovníky proti totalitě. Boří mladí dramatikové nebo prozaikové aspoň některé z těchhle falešných mýtů? Možná nejsem zcela v obraze, ale mám obavu, že dnešní autoři se zabývají výlučně privátními tématy, anebo znovu a znovu bojují dávno vybojované bitvy s dávno poraženým nepřítelem.

Cím se vlastně podle Vás liší satira od pouhé bavičské estrády, jakými nás zásobuje současná televize?

U skutečné satiry, kterou si hlupáci zpravidla pleťou s pošklebováním, vždycky za smíchem publika cítím to Gogolovo mrazivé „Komu se smějete? Sami sobě se smějete!“

Vaše dílo zahrnuje obrovské množství básnických sbírek pro dospělé i děti, filmových scénářů, divadelních her i drobné prózy. Kterou z nich máte nejraději – a proč?

Nejraději mám knížku říkadel pro děti – *Aprílovou školu*, protože jsem ji napsal díky svým malým dětem. Ony mi otevřely dvířka do dětského světa, kam si od té doby chodím pro radost, které se ve světě dospělých zoufale nedostává.

Jak se těšíte na spolupráci se Stanislavem Mošou, Zdenkem Mertou a Městským divadlem Brno po tolika letech?

Ptákoviny jsou v dobrých rukách a já se rád nechám překvapit.

Nemohl bych Vás poprosit o nějaký „rozlučkový“ aforismus nebo verš z vlastní dílny vhodný pro tuto chvíli?

Kanáři

*Za doušek vody, za hrst zobu
trylkují ódy na svou dobu.
S kanáry nejsou potíže,
jsou věční ba i za mříže.*

To byl epigram, který vyšel v 80. letech. K opeřencům poněkud neuctivý. Ale proč mají ptáci sloužit jen jako náhradní nositelé špatných lidských vlastností? Ptáci jsou úctyhodní a fascinující tvorové, proto přidám ještě něco lyričtějšího:

Labuť letí

Labuť letí. Míří do daleka.

Obejde se bez migračních map.

Dole v mlze zatřpytí se řeka.

Já jsem pro ni pouhý blátošlap.

*Nad sebou má výšku nedohlednou,
pod sebou má širošířý svět.*

*Labuť zpívá v životě jen jednou,
jenom jednou, jenom naposled.*

*Zazpívá a padne mrtvá k zemi - - -
Labuť letí. Mává perutěmi,
nemá strach a neví, co je pád.*

*Život ztrestá všecky hrdopýšky...
Ale radost z letu, závrať z výšky!
Labuť letí. Neumí se bát.*

Děkuji Vám za rozhovor.

Ptal se Ladislav Stýblo, foto: jeř Kratochvíl

BRNĚNSKÁ „HELLO, DOLLY!“

– MUZIKÁLOVÁ KLASIKA V NESMÍRNĚ ZÁBAVNĚM HÁVU

Pravidelní návštěvníci MdB mají Gustava Skálu jistě spojeného s režijním vedením neodolatelných komedií (*Brouk v hlavě*, *Charleyova teta*) a svéráznými, přesto snadno přístupnými úpravami klasických operet *Orfeus v podsvětí* a *Mam'zelle Nitouche*. Umí jimi oslovit snad všechny generace. S *Dolly* se setkává již poněkolkikáté.

Nutno říci, že pomyslnou (ale zato obrovskou) jedničku s hvězdičkou má *Hello, Dolly!* z Městského divadla Brno v předmětu „práce

lze díky své všestrannosti označit vedle Aleny Antalové ve všech nutných složkách za tahouna představení a pojetí i jeho interpretace slavných hitů *Put On Your Sunday Clothes* a *It Only Takes A Moment* má vše potřebné – eleganci, prožitek, energii a radost z hraní. Vojtěchu Blahutovi značně naivní nahrávač Barnabás Tucker sluší a v gagových situacích se skutečně neztratí, dokonce umí lákat i na chystané tituly divadla...

V malé, leč díky své rozpustilosti výrazné roli Ireniny přítelkyně Minnie září Mária Lalková. A co se navození záchtavu smíchu týká, stačí vyslat na jeviště dynamit - Zdena Herfortovou jako bláznivou Ernestinu Moneyovou – a sál šílí!

Vraťme se zpět k „mantinelům“: tím nejvýraznějším je asi scéna Martina Černého, která zůstává možná až příliš v tradičním stylu. Průhled do newyorských ulic zaplní company stylovou choreografií (z režisérový dílny), Horácův krámek je praktický i útulný, stejně tak narůžovělé Irenino kloboučnictví, ale známá restaurace Harmonia Garden by si v této verzi zasloužila rozhodně aspoň malinko modernější zpracování, či chcete-li „look“.

Kostýmy Romana Šolce opět nepostrádají honosností pro hezké podívání, tentokrát jim ale nechybí (zejména u pánů) ani jistý šmrnc. A hudební nastudování? U Jiřího Petrdlíka (a Dana Kalouska) nelze jinak, než opět říct, že si s náročnými partiturami pohlrá skvostně a dílo chvílemi doslova swinguje. Malou zmínku je nutno věnovat též mimořádně povedenému „malému“ programu k představení. Je skutečně malý pouze rozměrem, obsahuje množství poutavých informací shrnujících vznik *Dolly* a svým způsobem i vývoj klasického muzikálu a historii inscenování tohoto díla.

Předchozí řádky lze však velice snadno zkrátit do jedné parafráze nejslavnější písně: Zdá se, že *Dolly Leviová* z prken MdB skutečně dlouho neodejde, jelikož se jedná o představení živelné, divácky nesmírně vděčné, aniž by se projevil známky podbízení. Mělo by se líbit i těm, co dosud tento kus neměli příliš v oblíbě a to je na této inscenaci obzvlášť cenné. Zkrátka, zaujme i nové diváky.

Ondřej Doubrava, musical.cz, 17. 2. 2010

DOLLY V BRNĚ, DNEŠNÍ I POSTARU

Režisér Gustav Skála dokázal, že slavný muzikál není ještě zdaleka zaprášeným kusem

Skálova *Dolly* našla vyvážený poměr ve

Pokračování na straně 30

NAPSALI O NÁS

s hercem“. Slibovaný dobrý činoherní, navíc čistě komediální základ sklídl své ovoce a propletenec vztahů postav, jak se s ním v libretu počítá, se tak stal, navzdory trvajícím naivnostem poutavý. Když se k tomu přidá smysl pro grotesku a blázniviny + pár dobrých kreativních nápadů (např. silueta soudce s hlasem Zdeňka Junáka), má divák vyhráno. Je sice pravdou, že některé třesuté situace jsou natahované až přespříliš, ale devadesát devět procent obecenstva bude tyto intenzivní fóky jen kvitovat.

Titul byl již od jeho ohlášení od začátku brán jako „comeback“ Aleny Antalové od mateřských povinností na jeviště. Ta svou všudypřítomnou *Dolly* vybavila značnou dávkou energie, sebevědomí a nadhledu a výsledkem je, že hlavní hrdince věříte ve veselých i dojemných situacích každé slovo. Pardon, nejenom věříte, vy jí doslova visíte na ústech.

Vezměme si dále například obchodníka Horáce Vandergelder. Jeho postava by měla být tak nepříjemným morousem, leč v osobitém a doslova parádním podání Igora Ondříčka je jeho vyznění zcela odlišné. Je to ve své podstatě velmi sympatický chlapík, s nímž se zejména mužská část publika až neskutečně jednoduše ztotožní a častokrát se snad nad jeho jednáním pousměje s vědomím, že poznává sama sebe.

Naprosto brilantní výkon předvádí též Ivana Skálová coby osamělá kloboučnice Irena Molloyová. Ač je o něco mladší než předepsaný charakter, vystihla jej naprosto přesně po pěvecké i herecké stránce a věkový rozdíl hravě vyrovnala.

Sehranou dvojicí jsou dva známí příručí. Kornelia Hackela ztvárnil Aleš Slanina. Toho

**STANO
SLOVÁK**

RODINNÉ STŘÍBRO

LÁSKA SE MŮŽE DOSTAVIT KDYKOLIV

Zamotaná, třesnutá komedie o Billovi a Ráchel, kteří se mají brát. Takové jsou základní souřadnice *Dokonalé svatby* dramatika Robina Hawdona, jejíž podobu pro Městské divadlo Brno vtiskl Stano Slovák. Za deset let angažmá se s ním diváci už setkali nejen jako s hercem, ale stále častěji se objevuje i na pomyslné druhé straně barikády jako režisér – tak je tomu i v případě *Dokonalé svatby*. Kromě toho ale sympatický brunet stíhá

i neuvěřitelné množství dalších aktivit včetně role manžela a otce malého Tadeáše.

Ráno před svatbou se Bill probudí v posteli hotelového apartmá s dívkou, kterou nezná. Do hotelu směřuje jeho pravá nastávající.... Co bude?

Nastanou dvě hodiny záměn postav, fabulací, vysvětlování a bláznivých situací – jedním slovem Armagedon.

Mravokárci nad propletcem vztahů v Dokonalé svatbě mohou přinejmenším zvedat pobouřeně obočí. Není to však v tomto případě spíš tak, že její vyznění míří k tomu, že vzájemné vztahy mezi lidmi, pochopení a láska jsou to nejdůležitější na světě?

Mravokárci ať si obočí zvedají, ale Láska se může dostavit kdykoliv. A věřte, že klidně i v den svatby.

Svatby, stejně jako všechny další obřady doprovázející důležité milníky lidského života, bývají velmi často inspirací dramatiků nebo filmařů. Proč myslíte, že tomu tak je?

Protože jsou to důležité milníky lidského života:-)

Ne každý si ale na obřadnost potrpí. Mnozí snoubenci, právě proto, aby se vyvarovali rodinných nedorozumění a zmatků, raději zajdou na radnici jen se svědky... Je Vám takový postoj blízký nebo patříte spíš k vyznavačům tradice?

Rozumím oběma variantám.

A jaká byla Vaše svatba? Dokonalá? Samozřejmě, dokonalá. Ve čtyřech li-

*S Radkou Čoufalovou
v muzikálu Peklo.
režie: Stanislav Moša*

dech v obřadní síni v Židenicích, pak slavnostní polívka v hospodě v ulici Mezírka, pak dvoják balady *Radúz a Mahulena* a nakonec spontánní celosouborová pomazánková párty v divadelním klubu až do rána. Kromě jiných důležitých faktů jsme během oné párty přišli na to, že Láry Kolář je převtělený Jamiroquai.

Autor *Dokonalé svatby* je původně rovněž herec. Je to poznat i na jeho textu?

Samozřejmě. *Dokonalá svatba* je psána hereckým umem s ohromným smyslem pro situaci.

Proč jste do některé z rolí neobsadil svoji manželku, herečku Markétu Sedláčkovou? Nelákalo Vás režirovat ji, nebo jste se obával, že by „neposlouchala“?

U čtení každého textu se mimo jiné rodí představy, kdo je kdo. No a Markétka v mých představách při čtení *Dokonalé svatby* určitě nefigurovala. A pak ještě rád s úsměvem tvr-

dím, že rodinné příslušníky neobsazují, protože pak by v celé České republice a na Slovensku hrála divadlo pouze naše rodina. A že je v ní herců jako hadů...

Zato se ve Vaší inscenaci objeví čerstvá posila hereckého souboru – Lucie Zedníčková. Jaká byla spolupráce?

Lucka je velmi zajímavá osobnost s různými zkušenostmi v žánru komedie. Mnohdy chytrým a milým způsobem dokázala pokládat správné otázky, a to je u herců velká přednost. **Vaše divadelní cesta ve srovnání s Robinem Hawdonem sice začala obdobně, ale směřuje trochu jinak. On začal psát, Vy režirovat, i když Vy jste obor činoherní režie také vystudoval stejně jako muzikálové herectví. Jaká byla Vaše cesta od herce k režisérovi?**

Když chcete někam dojít, musíte se vydat na cestu. Tak je to s každým z nás. Kráčíte, cestou vás mnohdy potkává nerovný terén, strmé kopce a skály, ale také malebná zákoutí, uchvacující pohledy na krásy oné cesty a hlavně ničím nenahraditelní dobří lidé. Věřím, že každý si svoji cestu může vybrat správně.

A cítíte se být dnes „víc“ režisérem nebo hercem? A jste vším tím pořád rád?

Kromě toho, že režírují a hrají divadlo, zpívám synovi svoje písně, hraji fotbal s kamarády,

Se synem Tadeášem

S Alenou Antalovou, Jakubem Uličníkem, Márií Lalkovou, Lenkou Janíkovou a Oldřichem Smyslem v muzikálu *Zahrada Divů*, režie: Stanislav Moša

venčím smečku kojotů v seniorském věku, čtu knížky, píšu básně, kouřím cigarety, piju alkohol, řídím auto a mnoho jiných věcí... Všim, čím jsem, jsem rád!

**Počítám-li správně, slavíte letos deset let v MdB... Rekapitulujete? Předčilo, či nena-
pnilo toto desetiletí Vaše představy?**

Je to přesně deset let, co jsem vstoupil do angažmá v Městském divadle Brno. Ale hostem v mnoha inscenacích jsem byl již od února 1996, kdy jsme odpremiérovali slavnou inscenaci *West Side Story* v režii Stanislava Moši. Vůbec jsem rád a velice pyšný, co všechno se v našem divadle povedlo od roku 1994.

Jak zvládáte při Vašem pracovním vytížení roli otce a manžela? Nedočká se Váš syn Tadeáš v dohledné době sourozence?

Na tuto otázku by měli spíš odpovídat Markétka s Tadeáškem. Snažím se být laskavým otcem, který občas musí

být taky vůdcem vlčí smečky. A co se týče dalších Tadeáškových sourozenců, ti určitě budou...

Jarmila Kubešová,

foto: jeř Kratochvil a Tino Kratochvil

V inscenaci *Betlém*, režie: Zbyněk Srba

všech složkách. Jinými slovy – nová brněnská inscenace je fortelná herecky, suverénní pěvecky, hudební nastudování šlape podobně, jako se rychle „mrskají“ choreografická čísla. No a samozřejmě na divákovo oko čekají nádherné kostýmy Romana Šolce a scéna Martina Černého, kterou lze charakterizovat jako střídavě prostou a efektní. Newyorské ulice jako by vypadly z dobových pohlednic, očekávané vrcholné číslo z restaurace Harmonia Garden předestře efektní pompu v zářivých zelenavých vitrážích.

Tuto eleganci snad výtvarně a časově ani nelze vytrhnout ze starosvětské, secesí dýchající grácie. Muzikál *Hello, Dolly!* stojí a padá s výkonem protagonistky. A tuto hlavní ženskou postavu je snem všech zralých hereček a zpěvaček. Brněnské Dolly není v podání Aleny Antalové ani čtyřicet (připomeňme, že Streisandové bylo v nesmrtelném filmu sotva sedmadvacet let), ale zdaleka to není piha na kráse. Antalová je Dolly Leviovou, jejíž pěvecká a herecká verva je pomyslným ochranným štítem před zvrtnutím kusu do dojemného kýče či prázdného sentimentu. V nepolevující rozšafnosti je ženou, které věříte její vnitřní samotu i mazanost, s níž předčí svého doslova vyvoleného Horáce Vandergelder.

Igor Ondříček tohoto bohatého obchodníka nehraje pouze na komediální efekt jako zabeďněného, ženitby chtivého moulu. Ve finále se zlomí do cituplného vdovce, který chce znovu najít ženu svého srdce. Ostatně téma vdovství a tedy osamocení – jak je na jeviště nese také role Ireny Molloyové ve skvělém podání Ivany Skálové – inscenací jemně prorůstá. Jde tady o pomyslnou obdobu komiky nezkušeného mládí v podobě bláznivě ztvárněného dua příručích Hackela a Tuckera (Jakuba Przebindy a Vojtěcha Blahuty). Nová brněnská *Dolly* je dnešní, i když vizuálně postaru. Přes sentiment zašlé doby na publikum vrhá radost z hudebního divadla, což jí činí moderní, živou a přitažlivě současnou.

Luboš Mareček,
MF Dnes, 8. 2. 2010

STANDARDNÍ BLBEC

Blbec k večeri je konverzační komedií pro sedm herců na jevišti, osmým je hlas v telefonu. Přesto lze hru s jistou nadsázkou označit jako „one man show“, ve které Francois Pignon boduje proti všem ostatním. Filmový Pignon, již zesnulý herec Jacques Villeret, hrál postavy dobromyslných a lehce přihlouplých tloušťků vícekrát, měl k tomu o-

statně velmi vhodnou vizáž. Více než kdy jindy tak o úspěchu či neúspěchu představení rozhodovalo obsazení této titulní role. V MdB je „za Blbce“ Erik Pardus, a jde mu to znamenitě - se svými fotografiemi sirkových staveb je nezdravě vlezlý, s telefonními přehmaty naivně udivený a jako popletený vyhazovač Brochantovy manželky Christine (tu si zahrála Jana Glocová) naprosto nekompromisní.

S *Blbcem k večeri* se v Městském divadle vydali raději osvědčenou cestou, adaptace se pevně drží originálu, diváci se ale dočkali i několika oblíbených „aktualizací“ textu. Jména postav zůstala francouzská, až na jednu - Veberův Cheval doznal českého překladu Kůň. Můžeme-li výkony ostatních zúčastněných herců označit za standardní - dobré, Kůň Martina Havelky se tomuto hodnocení živelně vymyká. Přísný finanční kontrolor, jenž na konci večera přijde o iluzi manželčiny věrnosti, při svém pobytu na jevišti místo smíchu řehťá a svým ironickým nadšením strhává i diváky. Důkaz, že i menší roli lze velkolepě uchopit. Černínův *Blbec k večeri* je sice standardem, ale prokláté vysokým.

Pavel Růžička, Kult 02/10

NAHÁ MÚZA

Nahá múza je muzikál o lásce, o hledání vlastní tvůrčí cesty a umění vůbec, ale také o morálce a etice, neboť sláva leckomu dokáže zamotat hlavu a pokrývá charakter. Dzá se tedy, že se autorská manželská dvojice snažila uchopit hned několik témat, čímž výsledek nabyl na košatosti.

Hudba Zdenka Merty je líbivá, nejedna z melodií si dokonce zaslouhuje, aby s demiérou nezapadla. Skladatelův hudební jazyk asociuje sice především francouzský šanson, ale Merta tu a tam odskočí i třeba k jazzu, popu, náznaku vážné opery či rokenolu – muzikál po velkém střihu končí až v roce 1956, kdy (jak se překřikují kameloti) Marilyn Monroe slavila třicátiny a Elvis Presley ovládl hitparádu vmlouvavou písní *Love Me Tender*. Komorní „orchestríček“ hraje po obou boch scéně, o premiéře ho od klavíru dirigoval Karel Cón. Je to dobré řešení, neboť jeviště se tak ještě víc zalidní a zateplí.

Herci, jak je v Městském divadle ostatně snad už železným pravidlem, se očividně snaží. Představiteli sochaře Frederika Lukáši Vlčkoví by v jeho parádních decibelových peckách mohl vysoké tóny závidět nejen operní pěvec.

Vladimír Čech, Hospodářské noviny,
16. 2. 2010

HEREČKA LÍZA ĎULÍNKOVÁ SE ZBAVOVALA BRNĚNSKÉHO HANTECU

Kolín - Betální koc, hercna, švestky nebo lo-
váky – podobá slova zněla v pátek večer
z jeviště kolínského Městského divadla, kde
soubor Městského divadla Brno předvedl
vlastní adaptaci světoznámého románu
Pygmalion G. B. Shawa. Muzikál *My Fair
Lady* se dočkal ve světě již mnoha různých
adaptací, brněnský režisér Stanislav Moša
použil slavný brněnský hantec a název dopl-
nil dovětkem (ze Zelnáku). Jeho hrdinka tak
prodává své květiny pod Špilberkem na
Zelném trhu, místo Líza Doolittlová se jme-
nuje Ďulínková a do velkého světa se jí díky
sázce snaží uvést ne profesor Higgins, ale
Jindřich Hradský.

Hra s mnoha tanečními scénami a písničkami,
které zná každý z mnoha silvestrovských
a revuálních televizních pořadů, a živou ka-
pelou v orchestřišti se stala velkým herec-
kým koncertem Jitky Čvančarové, jejího part-
nera ztělesnil Martin Havelka, který kdysi za-
zářil v pražském muzikálu *Hair*.

Už o přestávce více než tříhodinového před-
stavení se dalo hovořit o předčasném zážit-
ku roku. Do posledního místa zaplněné hle-
diště vybuchovalo smíchy, tleskalo po každém
pěvecko-tanečním čísle a na závěr
dlouho aplaudovalo. Hlavní aktérka pak do-
stala kytici růží od svého současného život-
ního partnera, který inscenaci sledoval z ře-
ditelské lóže.

Zdeněk Hejduk, Kolínský deník, 1. 2. 2010

„SNĚHURKA“ Z MdB POKŘTILA SVÉ POVEDENÉ CD

Vánoční čas je již tradičně časem pohádek.
Není proto divu, že právě 26. prosince 2009
se Městské divadlo Brno rozhodlo pokřtít
dlouho žádané a očekávané CD svého, v této
době největšího hitu původní (a navíc zce-
la domácí) autorské tvorby – bláznivě hudeb-
ní pohádky Karla Cóna, Stano Slováka, Jana
Šotkovského a Petra Štěpána *Sněhurka
a sedm trpaslíků*, vydané po úspěšném roce
uvádění.

Křest uvedl její režisér a spoluautor Stano
Slovák. Dlouho na jevišti sám nezůstal, po-
zval totiž osoby pro křest naprosto nezbytné
– kmotry, těmi se stali další tvůrce libreta Petr
Štěpán a herečka Lucie Zedníčková, která
publiku sdělila například, jak moc si
Sněhurku oblíbila její dcera Amálka, podě-
kovala Karlu Cónovi za krásnou hudbu
a všem třem libretistům za nadhled a nad-
sázku, díky níž se u pohádkového příběhu
baví jak děti, tak dospělí. A přání pro CD?
Přece, aby všem udělalo radost.

Na přípitek se připojil již zmiňovaný autor
hudby Karel Cón (ten představení i dirigoval)
a Sněhurka Svatlana Slováková. Společně
pak všichni vylosovali pět diváků, co si nové
cédéčko hned odnesli domů.

A poté už se rozjel kolotoč rozverných melo-
dií, vtípků a stálí diváci určitě byli zvědaví,
v čem bude slavnostní repríza jiná, ostatně
improvizace jsou povoleny. My jsme nevaha-
li a dovolili jsme si s laskavým svolením MdB
během představení natočit krátký sestřih
těch nejlepších momentů. Zároveň slouží ja-
ko důkaz skvělé atmosféry na jevišti i v hle-
dišti. Ať se vám líbí.

HEREC, KTERÝ SI CELÝ DEN ZPÍVÁ

Petr Gazdík v muzikálech nejen hraje, ale
přináší je na brněnskou scénu ze zahraničí
a začíná je sám režisovat.

Bouřlivé ovace za své muzikálové role si br-
něnský herec Petr Gazdík vysloužil ve větši-
ně evropských zemí, kde s hereckým soubor-
em Městského divadla Brno vystupoval.
Vysloužil si je i za roli Jidáše v *Jesus Christ
Superstar* ve vídeňském divadle, jehož zá-
stupci si Gazdika sami vyhlédli. Z ciziny se
ale vždy vrací domů, do brněnského
Městského divadla.

Ani tam ale neuchází pozornosti diváků a di-
vadelních kritiků. Dokládá to skutečnost, že
se dostal do nominace na Cenu Thálie 2009
za roli Jeana Valjeana v muzikálu *Bídníci*.

Hlas od Boha

*„Petr má hlas jako nadělený od Boha. Navíc
zvládá široké rozpětí rolí. Dokáže zahrát za-
milovaného Tonyho z West Side Story i še-
redného starého chlapa. Obojí s takovou
Gazdíkovskou noblesou,“* popisuje svého ko-
legu herečka brněnského Městského divadla
Radka Coufalová.

Gazdík mezi svými rolemi příliš nerozlišuje.
Každá ho baví a žádnou nechce pouze hrát,
ale chce ji žít.

*„Herectví a zpěv jsou asi celý můj život.
Zpívám si ráno, když se probudím. Zpívám si
po cestě do divadla i v kanceláři. Po předsta-
vení mnohdy uvolňuji hlasivky zase zpěvem.
Herectví a zpěv jsou navíc také účinná psy-
choterapie. Člověk se vysměje, vykřičí, vyplá-
če i vyskáče,“* tvrdí šestatřicetiletý Gazdík.

K herecké kariéře jej předurčilo už dětství.
Na jevišti se objevil poprvé ve čtyřech letech.
Od té doby se svou matkou, rovněž hereč-
kou, často rozebíral divadelní texty a mono-
logy. První velké role v Městském divadle
dostal při studiu Janáčkovy akademie múzic-
kých umění.

Už v té době se u něj kromě pěveckého ta-

Pokračování na straně 34

*S Jiřím Machem
v muzikálu **Balada o lásce**,
režie: Petr Gazdík*

*S Viktorom Škálou,
Slavnost mášek.*

*V muzikálu
Jánošík,
režie:
Stanislav Slovák*

*Muzikály z Broadwaye,
režie: Petr Gazdík*

*S Danou Pukovou
v operetce **Mam'zelle Nitouche**,
režie: Gustav Skála*

*S Evou Jedličkovou,
Monikou Světnicovou
a Petrem Gazdíkem
v muzikálu **Jánošík**,
režie: Stanislav Slovák*

*Se Stanislavem Slovákem
v muzikálu **Markéta Lazarová**,
režie: Stanislav Moša*

*S Jiřím Machem
v muzikálu
Balada o lásce,
režie: Petr Gazdík*

SALON MdB MARTA PROKOPOVÁ

*S Jiřím Machem
v muzikálu
Balada o lásce,
režie: Petr Gazdík*

*V muzikálu
Čarodějky z Eastwicku,
režie: Stanislav Moša*

lentu projevovaly také podnikatelské sklony. V devatenácti letech se s hercem Romanem Vojtkem pustil do založení vlastního divadla jménem G-studio.

„Už odmalička jsem toužil mít vlastní podnik, postavit se vlastními silami na nohy. S G-studiem se mi tento sen splnil. Byla to pro mne obrovská škola,“ vzpomíná Gazdík.

Zkušenosti z podnikání od roku 2004 uplatňuje také jako šéf muzikálové scény Městského divadla Brno. *„Petr má veliký přehled o tom, co se děje na muzikálových scénách po celém světě. Jezdí kvůli tomu do Londýna nebo New Yorku. Navíc se mu tam daří získávat práva na hry a muzikály, které pak hrajeme v Brně. V tom má hodně zkušenosti,“* podotýká Coufalová.

Ani tím ale výčet Gazdíkových činností nekončí. Pravidelně se totiž podílí na pořádání dobročinných akcí. Naposledy uváděl charitativní koncert *Brno pro Haiti*, který se konal v Městském divadle. *„Je to nesmírně laskavý a dobrý člověk s velkým charismatem. Vážím si ho především proto, že zůstal v Brně,“* říká Miloslava Vepřeková, ředitelka nadace Niké, s níž Gazdík spolupracuje.

Pohled z hlediště

V posledních třech letech se navíc vrhl na režii muzikálů a koncertních představení. Pod jeho vedením už vzniklo například *Jazz Side Story* či koncertní verze opery *Jesus Christ Superstar*. V nejbližší době se chystá na režimování rodinného muzikálu *Mary Poppins*. *„To, že se pomalu stávám i režisérem, je podle mne zcela přirozený vývoj. Každý herec má v sobě potřebu podívat se na danou hru zvenčí a zhodnotit, jak by se co mělo provést. Od doby, co jsem šéfem muzikálové scény, ve mně tato ambice začala hřodat. Zatím se za režiséra nepovažuji, ale na této práci mě zajímá především jedna věc. A to, jak přimět diváka k silnému citovému prožitku, kdy ani neví, co přesně bylo na hře skvělého,“* vysvětluje Gazdík.

Tomáš Kvapilík, Sedmička, 22. února 2010

MICHAL Isteník: D'ARTAGNAN JAKO OUTSIDER

Z reproduktorů znějí Beatles, na jevišti se v kulisách oprýskaného smíchovského pavlačáku prohánějí agitační pracovnice i kardinálové v kostýmech z doby Ludvíka XIV. A uprostřed vřavy spřádají sny a touhy mušketýři. Přesněji Athos, Porthos a Aramis se slavného Dumasova románu, který ve vlastní drammatizaci uvedl na úvod loňské sezony v Městském divadle Brno tvůrčí tandem Hana Burešová a Štěpán Otčenášek.

Zásahu na tom, že na první pohled absurdní propojení historického románu s událostmi československé normalizace výborně zafungovalo, měl i Michal Isteník, šestadvacetiletý nováček hereckého souboru. Naprosto totiž naplnil Burešové koncepci, že postava gas-koňského šlechtice d'Artagnana nebude hned od pohledu klasickým romantickým hrdinou, ale spíš outsiderem. Místo vysokého elegána podsaditý venkovan, místo rozvázného šlechtice roztomilý plašoun. Však jsem z toho byl taky před premiérou nešťastný. Kamarádovi Jirkovi Hájkovi jsem psal hysterické esemesky, že to prostě hrát nebudu. Nevěděl jsem si s tím rady – velká gesta, vzletná mluva, romantické ideály.

Jak ale sám říká, zlom přišel na premiéře. Michal Isteník si totiž roli přizpůsobil. Nedostatek fyzických předpokladů nahradil elánem a bezprostředností. Co se napřed zdálo na překážku, zapůsobilo jako zdroj bezděčné komiky. Isteníkova svébytného d'Artagnana dokonce označil Vladimír Just v recenzi v *Literárních novinách* za jednoznačný výkon i objev roku.

Když Michalovi vykládám, jak jsem o přestávce představení zaslechla rozhovor dvou divaček, které se u hereckého obsazení divily, kdo to ten Isteník vlastně je, rozesměje se: *„Něco podobného jsem zažil na rautu po premiéře. Tam zase někteří chodili a ptali se, kde je ten malej tlustej, co hrál d'Artagnana. Proplítal jsem se mezi nimi a říkal: Nevím, kam zmizel, ale ještě před chvílkou tady byl.“*

Nadhled a optimismus získal Michal Isteník už v dětství, kdy jako kluk hodně sportoval. V rodném Novém Strašecí u Rakovníka hrál odmalá fotbal, dotáhl to dokonce až do dorostenecké první ligy za Kladno. Jenže v šestnácti přišlo zranění. V té době jsem začal chodit do dramataku a taky jsem se přihlásil do amatérského divadla Luna ve Stachově. A samozřejmě jsem jako správný rozervaný mladý umělec psal básně a povídky. Byly to hrozně škváry, dneska se sám sobě směju. Další Michalova cesta tak vedla k přijímačkám na pražskou DAMU, kam ho ale dvakrát za sebou nevzali. Strávil proto rok v Ústí nad Labem, kde na Pedagogické fakultě studoval historii a geografii. Herecká škola mu vyšla až napotřetí, kdy se dostal na JAMU do ročníku Oxany Meleshkiny-Smilkové. Začátky studia si užíval naplno, s kamarády poznával Brno, ve kterém nikdy předtím nebyl. Jenže ve druhém ročníku nastal zlom a Michal ještě se spolužákem Jaroslavem Matějkou školu na rok přerušili. Chtěl jsem všeho nechat a vrátit se zpátky do Strašecí. Nakonec jsem zůstal v Brně a zafungovala náhoda –

František Derfler si nás i s Jardou obsadil do *Tragické historie o doktoru Faustovi*.

V Divadle U stolu si potom Michal Isteník zahrál i v inscenacích *Život je sen, Tajbele a její démon* nebo v *Macbethovi*. Do školy se nakonec vrátil a dostudoval v ročníku Aleše Bergmana. V té době už začal častěji koketovat i s další hereckou partou – BURAN TEATREM. Znal jsem je přes kamaráda Honzu Šotkovského ještě z olomoucké Tramtárie. Tehdy jsem tam viděl jejich slavnou čtyřhodinovou inscenaci *Tramvaj do stanice Touha* a hned jsem věděl, že s těmito lidmi chci dělat divadlo.

Jak sám přiznává, postupně se jim proto začal „vlichocovat“ do přízně, až ho i s Jardou Matějkou do souboru přijali. Od té doby si v BURANTEATRU zahrál například Karla Marxe v Uhdeho hře *Zvěstování aneb Bedřichu, jsi anděl*, Toma Wingfielda ve Williamsově *Skleněném zvěřinci* nebo Katuriana v McDonaghově *Panu Polštáři*. S „burany“ si sedl natolik, že po škole dokonce nechtěl nikam do stálého profesionálního angažmá. Chtěl jsem si najít nějakou práci a jen tak pro radost si hrát v Buranu. Jenže přišla nabídka na *Tři mušketýry* spojená se vstupem do angažmá v Městském divadle Brno. Ta role mně za to hodně stála, tak jsem se vykašlal na všechny plány a šel do toho. Dodnes nelituji.

Už druhým rokem tak Michal Isteník úspěšně kloubí práci v domovském Městském divadle s hraním v BURANTEATRU. Vybavený pokorou a chutí pracovat čeká na další herecké nabídky. Hlavně ty divadelní, protože sám přiznává, že před kamerou moc hrát neumí. Jak jsem Michala měla možnost poznat, nepůjde štěstí naproti s ostrými lokty, ale každodenní mravenčí práci.

Zatím poslední rolí Michala Isteníka byl Čert ve vánoční koláži *Betlém*. Při ní si u režiséra Zbyňka Srby vyzkoušel i práci asistenta. Před sebou má i další zkoušení v BURANTEATRU, *Solaris* Stanislaw Lema a Dürrenmatovu černou grotesku *Komplíc*. A stále nesplněnou touhu zahrát si někdy ve verších. Byla by to pro mne výzva. Ve škole jsem se to nenaučil, tak mě to láká.

Lenka Suchá, *Divadelní noviny*, 9. února 2010

BROUKA V HLAVĚ ČEKÁ STOPADESÁTÁ REPRÍZA

Brno – Herci Městského divadla Brno se dnes už postopadesáté sejdou v hotelu U Galantní kočičky. Na programu mají hru *Brouk v hlavě* na motivy francouzského dramatika Georgese Feydeaua. Již po stopadesáté tak mohou návštěvníci činoherní scény divadla v Lidické ulici vidět příběh o zdánlivé nevěře, odehrávající se převážně právě ve zmíněném hotelu. V hlavních rolích inscenace v režii a choreografii Viktora Skály, která měla svou premiéru v dubnu roku 1996, se představí Igor Ondříček, Jana Musilová, Erik Pardus, Ladislav Kolář nebo Zdeněk Junák.

Brněnský deník, 20. 2. 2010

V BRNĚ ZAZNĚLA „STAROSVĚTSKÁ“ SYMFONIE

Nedávno dokončený symfonický obraz *The Last Century* (*Ze starého světa*) z pera skladatele Zdenka Mertý na sklonku ledna uvedla pod taktovkou známého rakouského dirigenta Caspara Richtera Filharmonie Brno.

Skladba má pět částí nazvaných *Prolog, Hledání, Vášně, Touha a Epilog*. Podle autora jde o hudební reflexi uplynulého dvacátého století. „*Samozejmě si nemyslím, že jsem napsal něco jako Antonín Dvořák, z mé strany jde o vrcholnou úctu a inspiraci*“, okomentoval svou „*Starosvětskou*“ skladatel, klavírista a producent Zdenek Merta. Nyní současně komponuje další dvě symfonické skladby. O vztahu k rodné Moravě vypovídá jeho skladba *Moraviana*, dalším rozpracovaným dílem je dílo nazvané *Saint Petersburg*; některé části z tohoto díla již Merta představil ruskému gubernátorovi Petrohradské oblasti.

Na program lednového koncertu v sále brněnské Vaňkovy galerie byla ještě zařazena 2. symfonie *Věk úzkostí* od slavného amerického skladatele

Aristofanes, Z. Merta, J. Žáček: **PŤÁKOVINY PODLE ARISTOFANA**

Jean Anouilh: **BECKET ANEB ČESTBOŽÍ**

Robin Hawdon: **DOKONALÁ SVATBA**

Nejvýraznější tvůrci počin

(dramaturgie, scéna, kostýmy, scénická hudba, choreografie, rekvizity, masky, vlásenky, plakát, program ap.)

Nejpopulárnější inscenace sezony (zaškrtněte)

Thomas Bernhard: **SÍLA ZVYKU**

Michael Kunze, Sylvester Levay: **MOZART!**

V. Cejpek, Z. Sira, J. Šotkovský, D. Štunc: **BETLÉM**

F. Wedekind, S. Sater, D. Sheik: **PROBUZENÍ JARA**

Francis Veber: **BLBEC K VEČERÍ**

Jerry Herman, Michael Stewart: **HELLO, DOLLY!**

Zdenek Merta, Zora Janová: **NAHÁ MUŽA**

KŘÍDLA 2009/2010

Nejpopulárnější herec sezony

Nejpopulárnější herečka sezony

Jméno:

Adresa, (e-mail):

Anketní lístek

vhodte, prosíme, do anketní schránky
u pokladny divadla nejpozději
do 30. 11. 2010.

Městské divadlo Brno,
Lidická 16, 602 00 Brno
komerční odd.: +420 533 316 410

a dirigenta Leonarda Bernsteina, jenž se proslavil zejména svým muzikálem *West Side Story*. Toto programové spojení nevzniklo náhodou - skladatel Merta má totiž k Bernsteinovi jako jeden z našich nejplodnějších muzikálových autorů velmi blízko. Kromě jiného jako producent uvedl na nádvorí Pražského hradu poprvé v České republice jeho slavnou *Mší*. V posledních letech Merta spolupracuje hlavně s Městským divadlem Brno, kde byly už dříve inscenovány jeho velmi úspěšné a zdařilé muzikály *Babylon*, *Peško*, *Sny svatojanských nocí* a *Svět plný andělů* na libreta Stanislav Moší.

Lednovým symfonickým koncertem Merta zahájil sérii několika pozoruhodných hudebních událostí, spjatých s jeho jménem. Dnes se koná v Městském divadle Brno světová premiéra jeho nového muzikálu *Nahá Múza* na libreto Zory Jandové, v dubnu se v Brně uskuteční obnovená premiéra dalšího Mertova muzikálu *Ptákoviny podle Aristofana* na libreto Jiřího Žáčka.

Haló noviny, 13. 2. 2010

VYŠLA PATNÁCTÁ ROČENKA MĚSTSKÉHO DIVADLA

Městské divadlo Brno 2008-2009 je název dvoustránkové ročenky, která se dostala do rukou čtenářů před Vánoce. Je to už patnáctá ročenka, dokumentující činnost tohoto divadla. Připomíná všechny ty výjimečné umělecké události, které se na obou scénách Městského divadla odehrály, co fascinovalo diváky natolik, že je opakovaně a rádi vyhledávají a navštěvují. Za sezonu jich přišlo 402 945.

Publicista a jeden ze šéfredaktorů internetového magazínu www.musical.cz Ondřej Doubrava v ročence uvádí, že tato sezona byla v dobrém slova smyslu klasická, leč je to zásluhou právě Městského divadla, že i při výběru známých titulů umělo přinést doslova jeden strhující zážitek za druhým. Po nesmírně ambiciózní sezoně si lze přát, aby i ta nyníjší, slibující další zajímavé premiéry, dopadla v bilancování neméně úspěšně.

Grafická úprava ročenky je dílem Jakuba Stejskala, autory fotografií jsou Jef a Tino Kratochvilovi.

Bohumil Hlaváček, Echo, 14. 1. 2010

MĚSTSKÉ DIVADLO POMŮŽE LIDEM NA HAITI

Brno – Nadační fond Niké ve spolupráci s Městským divadlem Brno připravuje na 12. února benefiční koncert nazvaný *Brno pro Haiti*. „*Scénář a režie je v rukou Petra Gazdíka. Na slavnostním večeru vystoupí sólisté divadla s největšími muzikálovými peckami. Budou mezi nimi Alena Antalová, Dušan Vitázek, Igor Ondříček, Jana Musilová, Hana Holišová, Johana Gazdíková, Kateřina Krejčová, Zdeněk Junák, Petr Gazdík a další,*“ přiblížila program koncertu mluvčí Městského divadla Brno Lucie Broučková. Dodala, že všichni, které jmenovala, zůstanou po čas celého vystoupení na jevišti spolu se symfonickým orchestrem pod vedením dirigenta Dana Kalouska a pěveckým sborem *Ars Brunensis Chorus*.

Brněnský deník, 1. 2. 2010

HUDBA PRO HAITI

MUZIKÁLOVÉ HITY. Benefiční koncert nazvaný *Brno pro Haiti* včera večer uspořádal Nadační fond Niké a Městské divadlo Brno. Jeho výtěžek pomůže zmírnit následky ničivého zemětřesení v chudé karibské zemi. Divákům zazpívali muzikálové hity sólisté divadla, například Alena Antalová, Zdeněk Junák a Petr Gazdík. Doprovoдил je symfonický orchestr vedený dirigentem Danem Kalouskem a sbor *Ars Brunensis Chorus*.

Brněnský deník, 13. 2. 2010

Zdenek Merta,
Aneta Majerová

Tomáš Sagher,
Martin Havelka

Tomáš Sagher

Ivana Skálová, Vojtěch Blahuta,
Svetlana Slovákova

Johana Gazdíková

Johana Gazdíková,
Markéta Sedláčková

Markéta Sedláčková,
Martin Havelka

Tereza Martinková

Lukáš Viček,
Jiří Mach

Markéta Sedláčková,
Martin Havelka

Johana Gazdíková,
Rastislav Gajdoš,
Petr Gazdík

Martin Havelka, Tomáš Sagher

NEPŘEHLÉDNĚTE!

PSK Group
Dynamická stavební společnost

Nenechte si ujít
NetHovor s hercem a režisérem
PETREM GAZDÍKEM

19. dubna 2010 od 17 hodin
na <http://www.scena.cz>

Vaši otázku můžete poslat již dnes!

ALSTOM

Nenechte si ujít
šansonový muzikál
Zdenka Merty
a Zory Jandové
NAHÁ MÚZA
o lásce, přátelství
a hledání sama sebe
27. - 30. 4.
v 19.30 hod.

PS BRNO

BUSINESS CENTRE
VIDEŇSKÁ

Ringl
plakátovací plochy

cooptel

TEPLÁRNY BRNO

SNIP & CO
REKLAMNÍ SPOLEČNOST

deník

Ředitel:
Stanislav Moša
Lidická 16, 602 00 Brno
Tel.: +420 533 316 301
Tel./Fax: +420 533 316 410
www.mdb.cz

DOKORÁN

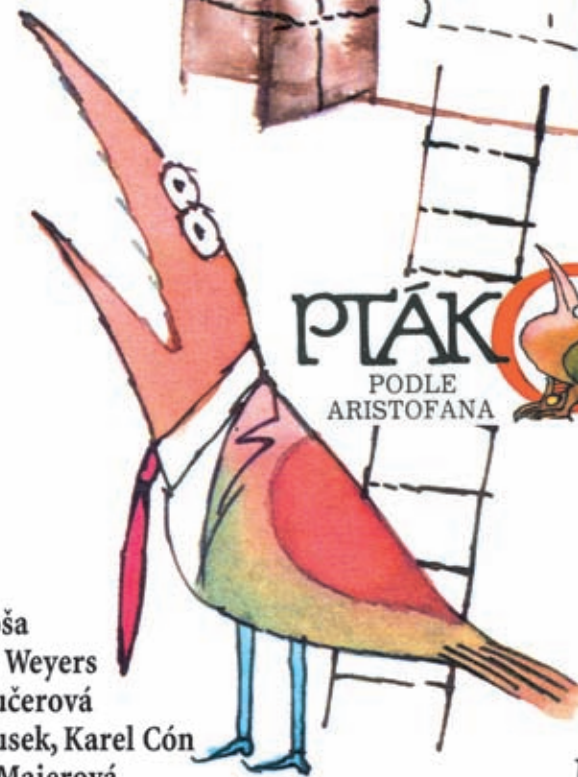
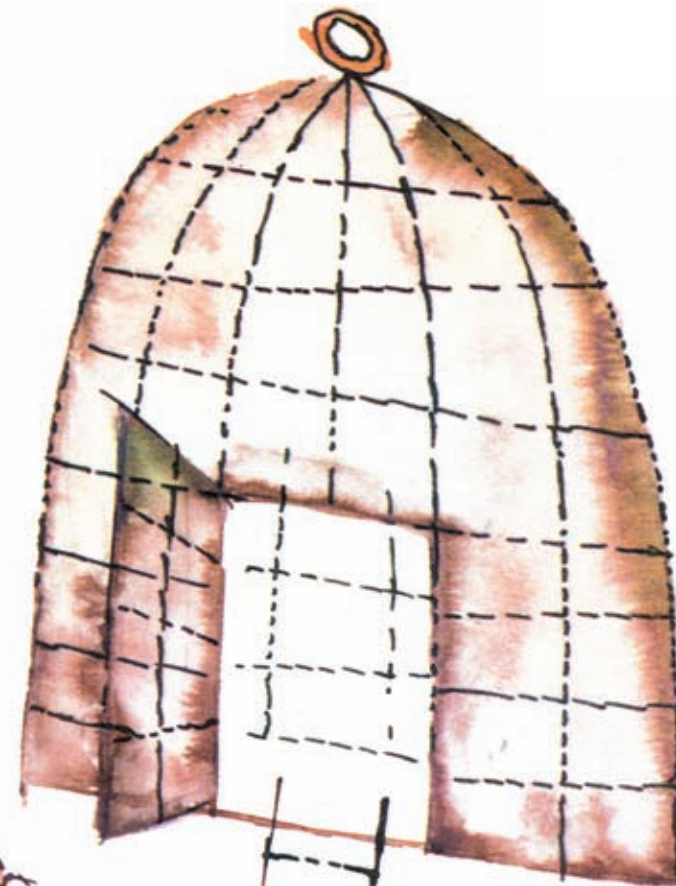
Šéfredaktor:
Jef Kratochvíl
Tisková mluvčí:
Lucie Broučková
Lidická 16, 602 00 Brno
Periodikum registrováno
pod číslem MK ČR E 12150

151. číslo
Vydalo MdB za finanční podpory
Ministerstva kultury ČR
Uzávěrka: 20. 3. 2010

Náklad 7 000 ks
Titulní strana: Thálie
Adolf Born

HUDEBNÍ POLITICKÁ SATIRA

Jiří Žáček
Zdenek Merta

PTÁKOVINY

PODLE
ARISTOFANA

Režie **Stanislav Moša**
Scéna **Christopher Weyers**
Kostýmy **Andrea Kučerová**
Dirigenti **Dan Kalousek, Karel Cón**
Choreografie **Aneta Majerová**

V hlavní roli
Petr Gazdík
nebo
Martin Havelka